



KANADSKÉ LISTY

"Publications Mail Registration No. 09820"
Agreement No. 40012841.

388 Arwater Ave., Mississauga, Ontario, L5G 2A3. Tel. /905/ 278-4116.

E-mail: mirko388@allstream.net

No. 3-4, Vol. 41., March-April--březen-duben 2007.



Jak se dalo očekávat, v České republice zase kvetou pojišťovny všeho druhu. Největší je asi Kooperativa. Její agenti se nazývají obchodní zástupci a jsou školeni, jak získávat klienty. Firma pořádá často semináře, kde se výkony agentů vyhodnocují a loni byli vybráni 2 špičkoví z nich a odměněni výletem do

Staříčkou lampou si svítil sám Masaryk

Čejkovice - Nejen na dobré víno se mohou těšit návštěvníci Čejkovic na Hodonínsku. Ti, kteří se zajímají o dějiny českého státu, si přijdou na své, pokud navštíví nenápadný malý domek v těsné blízkosti tamního zámku. Několik dětských let zde totiž prožil první československý prezident Tomáš Garrigue Masaryk. „V tomto domě bydlel Masaryk šest let, přišel hoval se do Čejkovic jako šestiletý“, říká Ludmila Pazdřková, která se o Masarykův domek spolu se svým manželem stará.

Na holokaust nelze zapominat

Praha - Lidé podle premiéra Mirka Topolánka (ODS) nesmí zapominat na to, co vedlo k vyhlazování především židovských obyvatel za druhé světové války. Pokud opět dopustí, aby individualní svobodu vydali duch kolektivismu, umožní vznik nového holokaustu. Topolánek to řekl na shromáždění, které se uskutečnilo v Senátu při příležitosti Dne památky obětí holokaustu a předcházení zločinům proti lidskosti. Sešli se zde lidé (na snímku), kteří přežili hrůzy nacistických koncentračních táborů. (čtk)

Národní divadlo

Forman už je v Praze

Praha - Oscarový režisér Miloš Forman, který začne v pondělí zkoušet se syny Petrem a Matějem a s dirigentem Liborem Peškem jazzovou operu Jiřího Suchého a Jiřího Štíra Dobře placená procházka, už je v Praze. Inscenace má mít v historické budově Národního divadla premiéru 22. dubna.

Mýtné

Výlety do Čech už netáhnou

Waldhaus - Výlety na kávu nebo pivo do Česka už německé důchodce netáhnou. Cestovky ruší jednodenní zájezdy do Mariánských Lázní, Prahy nebo Plzně. Může za to mýtné. Oblíbený jednodenní výlet do Prahy kvůli němu podražil o pět eur na jedenáct, tedy bezmála úsíc korun.

Královéhradecký kraj

Na náměstí vzdali hold spisovatelce

Česká Skalice - Na Husově náměstí v České Skalici na Náchodsku, kde od roku 1888 stojí pomník s bustou Boženy Němcové, si o víkend veřejnost připomněla dnešní již 187. výročí narození této velké spisovatelky. „Odkaz Boženy Němcové je trvalý, její nejznámější dílo Babička bylo přeloženo do více než 130 jazyků světa. Její podoba je také na jedné z českých bankovek.“ připomněl místostarosta Josef Daňša

Nová busta Vlasty Buriana

Praha - Pětačtyřicáté výročí úmrtí krále komiků Vlasty Buriana připomene tuto sobotu pietní akt u jeho hrobu na Vyšehradě. Při té příležitosti tam bude instalována plastika od sochaře Tomáše Vejvodského, které požehná katolický biskup Jaroslav Škarvada. Je tomu pět let, co byly urny s popelem Vlasty Buriana a jeho choti Niny z vinohradského hřbitova převezeny na Vyšehrad. O to se zasloužila právě společnost nesoucí jeho jméno. Původní bustu, která byla v roce 2002 současně s novým uložením ostatků na hrobě instalována, však někdo odcizil. Nahradí ji proto Vejvodského plastika nazvaná Ruce kornika. (čtk)

Slovácké divadlo uvede Havla

Zlín - Slovácké divadlo v Uherském Hradišti si poprvé vybralo do svého repertoáru hru bývalého prezidenta Václava Havla. Premiéru hry Vyrozmění naplánovalo na poslední březnový den. (čtk)

Czechtalent dává šanci mladým

Zlín - Mladí interpreti populární hudby do třicetileté let se mohou do konce března přihlásit na tradiční soutěž Czechtalent Zlín 2007, která vyvrcholí v červnu. Letos pořadatelé změnili jednu z hlavních podmínek soutěže. Místo audionahrávek přijímají organizátoři videonahrávky se soutěžními písní, k níž uchazeči přiloží přihlášku a krátký životopis. V dubnu se uskuteční veřejné semifinále, v němž se o postup do finále utká až 40 soutěžících. Vybraná desítká nejlepších se poté utká ve finále. Písně musejí být nazpívané v českém jazyce živě na kameru, doprovod na hudební nástroj není nutný. Jako hudební podklad je povolen jakýkoliv hudební nástroj nebo hudební nahrávka, která neobsahuje zpěv. Finálový večer se uskuteční 9. června ve zlínském Městském divadle. Za prvenství v soutěži obdrží vítěz finanční odměnu dvacet tisíc korun, sošku od sochařky Petry Vajdácové a možnost účasti na mezinárodních festivalech po celém světě. Přihlášku i bližší informace naleznou zájemci na internetové adrese www.zlin-talent.cz.

Samizdatům hrozí pokuty

Vyškovsko - Horší než za bolševika. To si říkají o znění ústavního zákona někteří vydavatelé útlých obecních nebo farních plátků, kteří pod hrozbou statisícové pokuty musí registrovat své časopisy a vybavit je všemi údaji. Úřady jsou odhodlané pokuty udělovat, třebaže smysl zákona nedokážou vysvětlit. Každý časopis, byť dělaný na koleně, musí podle zákona obsahovat údaje o vydavateli, místo a činnost vydávání. Vydavatel se také musí

zaregistrovat u ministerstva kultury a dodávat povinné výstupy knihovně. Jinak si koleduje o pořádku pokutu. Mnozí drobní vydavatelé to ale netuší, dokud je někdo neudá.

„Je to horší než za komunismu. Tehdy bylo trestné mít ústátní samizdaty byly hodnocené jako rozvracení lidové demokratického zřízení. Co rozvracím dnes nevinným farním zpravodajem? Možná dráždíme úředního šimla, který si připadá

málo důležitý, když nám nedá štempl.“ postěžoval si autor jednoho takového časopisu, který z pochopitelných důvodů nechtěl být jmenován.

Kde není žalobce, tam není soudce. Udať se ale může rychle najít, jak se to stalo nedávno v Kozlanech. „Někomu vadilo, že jsme vydali zpravodaj bez registrace, a tak nás udal. V té době jsme už o registraci požádali, tak z toho nic nebylo. Pokuta nám skutečně hrozila.“ řekl starosta Kozlan Roman Vaculčík.

Who really founded the Boy Scouts?



Major-General
Robert Baden-Powell
22.2.1857 London, UK
8.1.1941 Nyeri, Kenya.

BY RICHARD COLLINS

This week marks the centenary of Scouting in Canada. Sir Robert Baden-Powell—a familiar name to many boys (and many men who used to be boys)—started the first scout troop in the UK in 1906 and since Ontario was very British in both politics and social graces at the time, it wasn't long afterward that young boys here were joining Wolf Cub packs.

Mississauga has a connection to the birth of Scouting, but our city's association doesn't follow the traditional path. History can be a most imprecise field of study, guided as much by opinion as by documents, and because there is no specific definition of the term "scouting", not everyone agrees that the hero of Mafikeng is the true father of scouting. Many know Mississauga's scout leader today by his pen name, Ernest Thompson Seton, although after 1917 the author, illustrator and naturalist preferred "Black Wolf"—a name conferred upon him by the Sioux, whose language he learned to speak.

He was born Ernest Evan Thompson, in Durham, UK in 1860, but his family moved to Toronto when he was six. As a teenager, he was a wanderer who'd often set out into the wilderness which, at the time, was not as far out from the centre of Toronto as it is today.

It was out here in the wilds of Mississauga that Thompson's love of nature matured. When he was 30, he established a bird sanctuary on land that came to be known locally as Thompson's Woods. Later, this same woodlot was officially called Shoreline Park, and in 1970, was renamed Jack Darling Park.

Out here, miles from Erindale and Port Credit and further out still from the bustle of Toronto, Seton could be at one with nature. He preferred animals to people—a preference which he repeated often in his books. *Wild Animals I Have Known*—a compilation of his early stories, most of them written while living in Ontario—was published in 1898.

Two years later, Seton left Canada, to

return only intermittently for speaking engagements. He chose to live with the aboriginal people of the American southwest—a people whose holistic lifestyle shared so much in common with the animals he had cared for in Thompson's Woods.

To teach city children about nature, Seton founded the Woodcraft League in 1902. This group predates the official founding of the Boy Scouts in the UK by four years, and while the Woodcraft League shares only passing similarities with the official Boy Scout movement, the controversy over who really founded the Boy Scouts starts here.

Aside from the fact that both movements were boys' clubs, the Woodcraft League and the Boy Scouts had little in common. As a Boer War officer, Major-General Baden-Powell felt that his "Boy's Brigade" should have a military bearing. Young men should be taught discipline and cunning. A pride of king and empire must be instilled in them.

Seton, of course was a naturalist. His emphasis was on knowledge and respect for wildlife, on conservation and self-sustaining use of the land.

The two movements had so little in common that today there would be no controversy over who started what, had it not been for a chance meeting in 1904, in London between Baden-Powell and Seton and later, Seton's insistence that the two had discussed the scouting movement, with Baden-Powell stealing his ideas. In his book "Scouting for Boys", Lord Baden-Powell freely credited Seton for many of the ideas in his scouting manuals and this has led many supporters of traditional scouting to regard Seton's accusations as the ravings of a bitter old man.

Seton and Baden-Powell apparently agreed to merge the ideals of both movements at that 1904 meeting, with Seton agreeing to endorse the Boy Scouts in America. Seton joined a U.S. committee to promote scouting but his heart was never in it. The whole idea of militarism and patriotism was contrary to the basics of his own Woodcraft movement.

Without his dissenting voice, the Boy Scouts of America progressively took on the military nature of the British version and when the Americans entered World War I, reinforcing all that Seton found most objectionable, he resigned from the committee and re-formed the Woodcraft movement under the name, Woodcraft League of America. Seton claimed that his new club was not a retaliation nor was it competition for the Boy Scouts. It was, rather, the logical progression from Lord Baden-Powell's initial spirit of scouting.

Oddly, W.L.A.'s greatest virtue proved to be its downfall. Seton insisted that both boys and girls could be Woodcraft Rangers. It was a progressive idea but in a conservative American society that still hadn't given women the right to vote, such enlightened thinking spelt doom for the Woodcraft movement.

Scouting, of course, survived. Scouts Canada is over 100,000 members big today, offering a wide range of opportunities and challenges for young men across the broad spectrum of Canada's cultural mosaic. Unofficially, some of the credit for that success must be given to the man who spent many summers of his own youth tramping through the wilderness of Mississauga.

Richard Collins is a historic interpreter with the Museums of Mississauga. He can be reached via e-mail at ches-sid@295.ca.

Kanadské Listy

INDEPENDENT PUBLICATION
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček,
Secretary of the Editorial Board
Jana Janečková-Bayerová
Tel: 905-278-4116
E-mail: mirko388@allstream.net

Články, objednávky, inseráty, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
„Kanadské Listy“, 388 Atwater Ave.,
Mississauga, Ont. L5G 2A3, Kanada.
List vychází 6x za rok.

Předplatné na 1 rok:

Kanada \$ 20.00
USA \$ 28.00
Zahraničí, letecky \$ 30.00

Sdělení členů m.v. ČR: Dobrovolně
předplatné lze poslat na adresu:
Renáta Kolářová, „Kanadské Listy“,
Máchova 472, 252 63 Roztoky u Prahy,
(tel. po 17 hod. 233 910 340 nebo
e-mail: r.kolarova@centrum.cz)

Sdělení členů m.v. Slovensku:
Dobrovolně předplatné lze poslat poštov-
ní poukázkou typu „C“ nebo v hotovosti
na adresu
Jaroslav Kašík, „Kanadské Listy“,
Kalinčiakova 23, 917 01 Trnava.



DĚTSKÝ TÁBOR HOSTÝN existuje již 53

let. Nachází se 80 km na SV od Montrealu na pozemku 10ha v lesích Laurentinského pohorí. Tábor vlastní pláž na jezeře Lafond, která je vzdálena pouze 10 minut pěšky. Letošní dětský tábor pro děti od 6 do 15 let bude mít opět jeden tří týdenní turnus, a to od 8. do 28. července. Cena pobytu za první dítě je 275\$/1 týden, 550\$/2 týdny a 740\$/3 týdny. Za každé další dítě ze stejné rodiny je sleva 10%. Při platbě do 1. května 2007 se poskytuje další sleva 5%. Sociálně slabší případy se řeší individuálně. Členové Asociace Hostýn mají dodatečnou slevu 25% na jedno dítě. Členský příspěvek je pouhých 20\$/rok. Přihláška do tábora a další informace jsou na internetu: www.hostyn.org (omlouváme se, že se soubor předělává). Kontakt: Josef Maxant, Tel. 450-465-4844, Fax: 450-923-4159, E-mail: health@fidev.com a Viera Šebenová, Tel. 514-385-5153, E-mail: vseben@hotmail.com. Hledáme webmastera-dobrovolníka, dále placené kuchyňky a vedoucí k dětem, (či výměna za pobyt dětí). Formulář na práci je také na internetu. Výhody pro děti: kvalitní program, dobré jídlo a levné poplatky. Do tábora přijímáme i děti, které nemluví ani česky, ani slovensky. Ať si děti přivedou svoje kamarády či kamarádky. Tradiční pouť bude letos 12. srpna. Během dětského tábora je tábor uzavřen pro veřejnost. Před dětským táborem a po něm je tábor otevřen pro rodinné dovolené. Členové A.H. mají slevu při pobytu v chatkách (6 \$/osobu na den a děti do 12 let zdarma). Elekřina na vaření a sprchy s teplou vodou jsou v ceně

Poznámka red.t.l.: níže otištěný článek v rubrice „Naši v Montreálu“ je vypůjčený z „Montrealského Věstníku“ a popisuje věrně začátky, kterými se museli prokousat naši pouťovní exulanti. Studenti „krajanské historie“ z Liberce a odjinud by se měli bez odkladu s dr. Rodenem spojit. Jen se dopustil malé chyby: jeho razítko ze 6.3.1949 zní LANDED IMMIGRANT. --Malý dodatek k F.Juhanovi: byl závodní jezdec Janečkovy firmy JAWA, vedle Rosáka, Gunzenhausera, Patchetta a jiných. V 30. letech neměla JAWA 350 konkurenci!



(905) 823-4644

Dr. George F. Zagal

Dr. Catherine A. Zagal

Dentists

1096 Feeley Court
Mississauga (Clarkson), Ontario L5J 4S5

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada, through the Publication
Assistance Program (PAP) towards our mailing costs.



Canadian
Heritage

Patrimoine
canadien

ZE ŽIVOTA KRAJANŮ



Krajané ve Vancouveru stále vzpomínají v dobrém na motocyklový závodníka Frantu Juhana. Před odchodem do exilu v r. 48 vyhrál "Zlatou přílbu" v Pardubicích. Lze ji vidět u Lejhanů v Pardubicích.

Stále nevíme, zda na 200 moudrých a tolerantních hlav se v půli září m.r. shodlo na nějakém závěrečném komuniké ve věci sjednocení Kanady, Ameriky a Mexika jako protiváhu Evropské Unii. Radili se v Banffu v Albertě. Kdo ví víc? --Nejlepším kanadským lyžařem v soutěži v Are ve Švédsku byl krajan Jan Hudec z Calgary. Je známý i tím, že má Mohawk účes. --Několik českých dokumentárních filmů se bude promítat v Torontě od 19.4. Informace: Virginia /416/466-9799. --Nástrojář V.Štěpánek přišel do Toronta v r.1941 a ve své firmě KENROC TOOLS zaměstnával až 120 osob. Pocházel z Mnichova Hradiště. --Czechbooks ve Viktorii, BC má nový jarní katalog. Kopii pošleme vážným zájemcům. --Kanada přijme zcela výjimečně 2.000 uprchlíků z Barmy, kteří se tísní v lágrech v Thajsku. --V BC zemřel 18.11.2006 George Parker-Jiří Kvaček z Pardubic. Žil a pracoval v Calgary. --V Torontě zemřel Jiří Benda /18.12.1944 Prostějov-7.2.2007/, uprchlík z ČSSR a z USA/před Vietnamem/. --Nejrychlejšími střelami v hokeji se chlubit Zdeno Chara z Boston Bruins. Je ze Slovenska. --Kalmánova opereta "Gypsy Violins" měla úspěch v Torontě v únoru. V dubnu budou dávat "Veselou vdovu". Tel./416/ 922-2912. Zakladatelem Toronto Operetta Theatre byl J.Polívk. --Předsedou Slovenského luth.kostela v č.1424 Davenport Rd., Toronto, je Ján Petkovský./416/421-5735. --Emilie Kazilová četla "KL" celých 40 let. --Haflingry chová J.Kuchař, 1058 chemin de la Station, La Conception, Que., tel./819/686-3335. --I známý David J.Culham podporuje vydání kan.známky s Wallenbergem. Jen aby naši snahu "nepokazily" jarní volby. --Port Credit Pharmacy, 225 Lakeshore Rd.E., Mississauga, tel./905/278-7237, dává seniorům slevu. Majitelkou je paní Nabová. --V Ottawě pamatují, že tam žila paní Edith O.Brucková /1912-1999. Za války sloužila v Anglii u WREN. --Kdo chce být zdravý, má jíst ořechy. --Nová česká kult.attaché v Ottawě: Petra Klobušáková. --V Orangeville, Ont. žije spokojeně Honza Roller se svou rodinou. Byl přítelem Lubora Drahotského. --Dr.Mojmír Suda žije v Torontě. --Jana Pivrnová z Mississaugy pracuje pro firmu ORENDA-MAGALLAN a fandí maketě letounu ARROW. Její syn Václav studuje práva ve Windsoru a dcera Lucka pracuje jako právnička v Torontě. --R.Maštalýr hledá býv.skauta J.Jarolímk. --Cestovku má Jar. Knap, POBox 340, Almonte, Ont. KOA 1A0, Tel./613/ 256-4057. --Herec Jan Triska vzpomněl v článku "Moje první vánoce v emigraci", že je s rodinou ztrávil v Ottawě. --Pyramídám věří český přírodní léčitel Petr Davídek ze Žatce. Nedávno měl přednášku v Montreálu, ale už je doma k zastížení na tel.čísle 420-777-140-985. Doporučujeme ho..

Český konzulát v Torontu

Czech Consulate in Toronto
2 Bloor Street West, Suite 1500
Toronto, ON M4W 3E2
Telefon: 416-972-1476
Fax: 416-972-6991
E-mail: toronto@embassy.mzv.cz
Úřední hod.:
pondělí až pátek 09.00 - 12.00

Nejnovější české bestsellery.

(Viewegh, Ulč, Kuras, Frybová, Legátová, Hůlová)
politické, historické i romantické romány, dětské knihy, kuchyňky
detektivky i biografie... 100 různých CD (hudba, pohádky, mluvené slovo), naučné i zábavné
CDROM, filmy na DVD, křtůvky, slovníky, učebnice, kalendáře 2005, CZ nálepky, karty,
hračky a další české věci.

Vyžádejte si katalog slovenských knih!

Pozoruhodné novinky:
V.Michal: "Báječný rok /deník 2005/, 360 stran,
CA \$ 30. Václav Havel: "Prosim stručně", 256
stran, CA \$ 33. Jan Drábek: "Hledání štěstí
u cizáků. Tyto knihy obohatí Vaši dovolenou!

Volejte, pište, mailujte, rádi se Vám budeme věnovat!

Návštěvte naše webové stránky

www.czech-books.com

nebo volejte zdatma 1 877 287 1015

1652 Mountbatten Place, Victoria, BC-V8S 5J9.

NAŠI V MONTREÁLU

Všelijaké začátky

Tuhle jsme se snažili spočítat, kolik nás, těch přistěhovaleckých dinosaurů, tady v Montreálu bylo. Z toho čtyřicátého osmého či devátého roku, když jsme unikali z toho zbolševizovaného Československa. Je nás tu už vážně jenom hrstka: trochu se nás někdo odstěhovalo a většina se tak kanadské zemi přizpůsobila, že nás pozoruje odněkud z těch indiánských věčných lovišť.

Snad nás tehdy žнал nějaký ten státní pud, ale valně množství z nás se přistěhovalo do dvou, tří ulic, kde se právě dostavovaly nové, obvykle třípatrové domy: katedrálky, s námi občasné, někdy i do středu města to byl tramvajový kousek; kolem té trasy byly všelijak zarostlé prostory. Jeden z nás dokonce popisoval takovou velkánskou zahradu, než si uvědomil, že jsou to hřbitovy na Côte-des-Neiges.

Domky, kde jsme si najímali byty, se zrovna dostavovaly. Kámen, celý dosavadní život, zvyklým na kamenné nebo cihlové zdi, se tyhle stavby zdály jako domovské. Nařet, siluety z prkýnek, papíru, dřevěného, téhožového papíru, ani ne šrouby, ale nakoso zatlučenými hřebíky, a to všechno příkro rubečovými stěnami. Ale zato nabarvené pastelovými barvami dost přátelských odstínů. "Do dvaceti let nanejvýš to musí spadnout," říkali jsme si my odborníci. (Domky stojí tak, jak byly postaveny, ještě dnes, po šedesáti letech.)

Také k nám, přizpůsobujícím se zelenáčům, patřilo pár starousedlíků, kteří tu byli už od předváleky, a několik rodin diplomatů, kteří odstoupili, když Československo propadlo komunismu. Kanadská vláda jim benevolentně zaopatřila výhodné pozice v národohospodářství nebo na univerzitách a oni nám občasné, někdy i úspěšně radili. Žádné sociální vymoženosti, podpory nebo výhody neexistovaly. Celník, který mi při vjezdu do Kanady vtiskl do pasu razítko "Legal immigrant, March 6, 1949", mi poklepal na rameno a prohlásil: "Něčeho se nebojte, mladý muži, v této zemi vám bude dobře." To byla celá podpora, které se nám dostalo. Snad to tak bylo lepší, protože jsme se museli spoléhat sami na sebe.

Když jsme si jeden z těch zmíněných bytů pronajali, řekli nám starousedlíci-majitelé: "To je krásné, krajan, vás tu mít. My jsme vám ten flat vyrentovali, ale namůvovat se tam ještě nemůžete, oni tam skрепují flóra." Učili jsme se nebo dočouvali řeči, objevovali jsme nové termíny jako "bargain" a úpěti jsme a vlny nám stávaly nad výslovností quebecké francouzštiny. Hledali jsme, kde lip a laciněji nakoupit, kde a jak vůbec sehnat nějaké místo, co se dá nebo spíš nedá udlát s naším bývalým povoláním nebo, probůh, školením. Doktorát se hodil asi tak za klobouk. Ale na druhou stranu se nám všem dobře spalo - byli jsme mladí a hlavně jsme věděli, že nám nikdo nezaklepe ve dvě ráno na dveře, aby nás někdo odvedl.

Měli jsme spolu často ohromnou legraci. Třeba když se s námi Karel Elhen vsadil, že dostane řidičák pro svého psa. Před našima očima vyplnil formulář na "Charlie Dog, stáří 2.5" a vlastní adresu. Zaplatil úřední poplatek dva dolary padesát, dostal průkaz a nás to každého stálo pět dolarů.

Bohužel, jemu už to připomenout nemohu.

(Dr. Rudolf Roden)



Z ČESKÉ REPUBLIKY A SLOVENSKA

Když Senát ustavil Dočasnou komisi pro posouzení ústavnosti Komunistické strany Čech a Moravy, poslal evropský poslanec a člen KSČM D.Strož Evropskému parlamentu stížnost na nedemokratické praktiky v ČR. Bez odkladu evr. parlamentu poslali senátor M.Mejstřík a poslankyně Evropského parlamentu Jana Hybášková dobře dokumentované Prohlášení, v kterém dokázali, že v letech 1948-1989 se komunistická strana v Československu dopustila četných zločinů proti lidskosti a že dnešní KSČM se sama definuje jako její pokračovatelka.--An.profesor Patrick Walsh dostal na Masarykově univerzitě v Brně čestný doktorát za objevy při léčbě rakoviny prostaty.--Program SWAP nabízí českým studentům 6ti-měsíční pobyt v Kanadě s pracovním povolením s pomocí GTS International. Další informace jsou na kan.ambasádě v Praze.--Čs.ústav zahraniční v Praze z popudu předsedy J.Šlápoty rozšířil kontakty s Ukrajinou. Navíc daroval 30 potřebných knih katedře bohemistiky na univerzitě ve Lvově.--Během Týdne zahraničních Čechů v Praze bylo 5 krajanek vyhlášeno za "Významné české ženy ve světě".Jednou z nich byla Ivana Trumpová.--Jiří Gruntorád vydal "Zprávu za rok 2006". Je s podivem,co všechno s přáteli stačí udělat. Nedávno vydal "Katalog knih českého exilu 1948-1994",394 stran,129 Kč. Adresa:LIBRI PROHIBITI, Senovážné nám.2, 110 00 Praha 1. Tel.224-225-971.--Moderním "Eskymo-Welzlem" se zdá být Leoš Šimánek z Chocně. Má kanadský,český a německý pas. Každý rok cestuje v sev.Kanadě,včetně Yukonu.--Rakouská velvyslankyně,paní M.Klestilová-Löffler vyznamenala děkana kat.teologické fakulty UK prof.PhDr.L.Ambrustera "za celoživotní přínos".--Existuje povinnost cestujících do ČR,kteří nejsou občany ČR,že musí mít zdravotní pojištění platné po celý plánovaný pobyt.--V Horní Čermné se konal úspěšný Myslivecký ples.V tombole bylo na 100 cen.--Městské úřady vítají nové občanky knihou Petra Šulisty "Letokruh".Má na 500 dětských básniček a veršovanék. Kontakt:petr.sulista@volny.cz --V lednu zemřela spisovatelka Iva Hercíková,71.Sebevraždou.--V Brně zemřel známý muzikolog Jiří Majer,73.--V Nitře se budou vyrábět SONY ploché televize.--Vydavatel t.l.viďel ve snu, že místo té ošklivé zříceniny u roztockého nádraží je malé náměstí s McDonaldem! --Nový archivní areál v Tůrkově ulici na Chodově se pomalu zaplňuje pod dohledem dr.Viléma Prečana.Už dnes je tam na 250.000 běžných metrů listin a knih.-- Pohledy ze světa,přednostně s panenskou přírodou,divokou zvěří a pod.sbírá Jiří Blažek,Brazdinská 1548, 250 01 Brandýs n.L.--Autor písně "Teskné hučí Niagára",Eduard Ingriš, by měl In Memoriam dostat "Státní vyznamenání". Akcí řídí jeho vdova Nina z Brna.--"Čestný občan Tasmanie",dr.Milan Vyhánek, má adresu:Klauská 1501,č.16., 562 06 Ústí n.Orlicí.Tel.420-465-321-679. Prodělal vážnou operaci v Pardubicích a pohybuje se pomocí "kolečkové židle". Jeho syn Milan /47/ a vnuk Oudý zůstali na Tasmanii.--22.2.přednášel v budově Sněmovny na téma"EU a globalizace"významný německý sociální demokrat dr.W.Thierse.Uvedl ho předseda Masarykovy dělnické akademie PhDr.Marek Hrubec. 1.3.přednášel o globalizaci dr.Vladimír Špidla na prezidiu Akademie věd ČR.--Tomáš Karpíšek si zajistil u úřadu průmyslového vlastnictví ochranou známku pro Pražskou šunku. Bude platit pro všechny země EU. Je majitelem řetězce restaurací Ambiente.--Jak na bradavice? MUDr.Zdeněk Preclík,kožní lékař z Roztok u Prahy,využívá u svých pacientů sugesci a autosugesci. Nevýhoda? Zabere jen u části pacientů.--Restaurant Alchymist,Hellichova 4-Malá Strana,118 00 Praha 1,tel.420-257-312-518, Vás zaujme.--Nejvyšší soud rozhodl 16.2.07,že sv.Vít církvi nepatří.Tahanice trvá už 13 let.A právníci bohatnou.--Dopisovat by si chtěl M.Šenk,Na Vinici 25, 551 01 Jaroměř.--Jak podobné kariéry měli gestapáci Pannwitz a Leimer? Oba pracovali za války v Praze a měli na svědomí mnoho čs.vlastenců.--Skladatel Karel Svoboda,68,si vzal život 28.1.2007. Na zahradě svého domu v Jevanech. Zanechal dceru Janu /36/ a syna Petra /26/.--Na výstavu orchidejí v Troji přišlo na 15.000 lidí.--Pavel Kohout popsal své ošklivé zkušenosti s StB v knize "Svazek Dialog",400 stran, 349 Kč.Býl "assasinován"v r.1979. Jeho svazek má 20 dílů a obsahuje 5693 stran.--Sportovcem roku 2007 se stala ženalyžařka Kateřina Neumannová. Druhé místo získal Jaromír Jágr.--Býv.šéf čs.kom.rozvědky Čestmír Podzemný žil v Brně v červnu 1994 a poskytl interview "Rovnosti". Žije i dnes?-- Vyšel "Zpravodaj"č.43 Společnosti bra-

Plocha křídel čmeláka je menší...

... než jaké je třeba k tomu, aby létal. On však o tom neví, a proto létá... Poučím takto druhu jasně v kriminále (přesněji v uranových lágrrech) říkali komunistické zákony a číslovali jsme si je. Tenhle byl šestka. Taký jsme vymýšleli vzorec na záchranu lidstva. Hezká byla trojka: vzorec na záchranu lidstva před komunismem. Navrhovala se v něm koupě neobydleného ostrova v nějakém studenějším pásmu, kam by se svázeli všichni, co by někde vyfikovali, že komunismus je světo lidsva a tak podobně, a tam by bydleli

v chaurčel, které by si sami vybudovali, každé ráno by je budila v šest siréna do práce, sami by si veleli, a ten, co by velel, by na každé ráno stanoval nějakou Leninovu poučku, tu by všichni odrecitovali, a on by potom poručil: „A ny-

Jiří Stránský

ni běžte do práce, vy synové belzebuba, abyste se prací polidštili a skrze ni se dopracovali k lepším zítřkům!" Pak by celý den kopali a zahazovali přikopy tak nesmyslné, jak nesmyslný je sám

komunismus. Tehdy jsme si tyhle smyšlené pitomosti vymýšleli ne ze záští k věznicům, ale abychom oživovali (podle Hercula Poirota) své šedé buňky mozkové. A tábili si vtip i důvip, bez čehož by se nám žilo možná ještě hůře než bez výživné stravy měvé nebolí ministerstva vnitra. Samozřejmě že jsem si nescetněkrát při pohledu na čmeláka na onen marxistický zákon vzpomněl a musím se přiznat, že díky němu mám ke čmelákům skutečně krásný vztah, téměř „cajdákový“. Naopak nic cajdákového se ve mně neodehrává při zhléd-

nutí současných komunistů, zvlášť jejich nomenklaturního UVé, a spíš si říkám, jestli by přeci jenom nebylo dobré sehnat sponzory a koupit nějaký ostrov v pokud mnozo studenějším pásmu. Taky mě v poslední době občas přepadá podezření, jestli náš marxistický zákon číslo šest o čmelácích nějakým zcela neznámým a podezřelým zásahem nezmutoval, jako se to děje u chřípek (až se z nich dokonce stala ta ptáček). Protože množství sedých hunek mozkových některých našich bližních je tak malé, že jim nedává nijakou šanci,

aby se mohli stát našimi vysoc postavenými mluvčími, oni však o tom nevědí a proto letají... pardon... nelétají... a proto jsou našimi vysoc postavenými mluvčími. Kdyby si pořádkem většina lidí pamatovala, že kdysi byla taková celá jedna vedoucí strana a její vláda, nedivil bych se, ale teď, kdy v tom je demokracický binec a těch stran je víc... kdo se v tom má vyznat. Čmeláci jsou lepší.



"Chtěla bych si koupit loveckou pušku," říká paní v obchodě s mysliveckými potřebami. "A máte zbrojní pas," ptá se prodávák. Žena se diví. "Oddací list nestačí?"

HOTEL QUESTENBERK

Hotel Questenberk, Úvoz 15, 110 00 Praha 1-Hradčany, tel. 220 407-600.

Kam v Praze?

Hotel Questenberk - v budově z dob vlády Rudolfa II. (1610), který se nachází mezi Strahovským Klášterem a Loretským náměstím - 500 m od Pražského Hradu Vás srdečně zve ke strávení příjemných chvil ve "staré vlasti".

Nabízíme komfort spojený s neopakovatelným výhledem na panorama pražských památek z hotelových pokojů - za přijatelné ceny.

Hotel Questenberk vznikl po rozsáhlé rekonstrukci v roce 2003 v budově, kterou nechal postavit první pražský Opat Kaspar Questenberk.

PROTECTUI PAUPERUM - BLIŽNÍM KU PROSPĚCHU - to byl jeho záměr a v dnešní úspěšné době se i my snažíme naplňovat jeho myšlenky, sloužit jako oáza klidu pro krajany, kteří se rádi vrací ke svým kořenům... Nabízíme Vám 30 pokojů, vybavených rustikálním dřevěným nábytkem.

Ceny pro krajany: jednolůžkový pokoj se snídaní, za jednu noc :120 EURO, dvoulůžkový:150 EURO. V červenci a srpnu: další sleva 10 EURO. Ceny v zimě: 80 a 100 Euro. Vál.veteráni mají 5 EURO slevu za osobu a noc. Při týdenním pobytu: poslední noc zcela zdarma, s odvoláním na "KL".

Další informace získáte na našich stránkách: www.questenberk.cz.
Pište, volejte! hotel@questenberk.cz, nebo 011-420 220 407 600.



tří Čanků. Její předseda Jan Protiva napsal úvodní článek o TGM a Karlu Čapkovi./Kopii pošleme vážným zájemcům./ -- Muzeum Podblanicka, Zámek č.1,258 01 Vlašim, vydává dokonalé "Sborníky".Mají obvykle 300 stran.--Zdeněk Šedivý uvedl v knize "Jan Masaryk" z r.2005,že Jana Masaryka vyhodili z okna agenti NKVD Bělkin a Bondarenko. Sdělili to v Praze J. Paršínové-M.Kudláčkové, která v r. 1946 pracovala pro NKVD. Následně ruský novinář G.Kajunov s ní měl interview v Moskvě v r.2002.-- Býv.jučňmovští vězni Z.Ludvík a V.Buroš sepsali "Černou knihu minulosti" /zločiny proti lidskosti po r.1945 a po únoru 1948/, 426 stran. Kniha vyšla ve Frankfurtu n.Mohanem v r.2001.--Ve Frýdku-Místku mají ulici Foglarovu a ulici Skautskou.--V Praze vzpomněli 30.výročí Charty 77.Podepsali ji mj.také 2 profesori UK: Jan Patočka a František Jiránek.První má v Praze celou třídu.Druhý by se pocty dočkal,kdyby ulici U kolejí přejmenovali jeho jménem.--Msq.Karel Fořt má adresu:Kněžský donov, Želivského 3, 370 06 Č.Budějovice. Písobil mnoho let mezi krajany v Německu.--Dr.Z.Patka ze Zábřeha nám dokázal,že jsme se v r.1998 "ošidili" o 10 let v počtu vydávaných ročníků "Hlasu nových" a "Kan.Listů".-- Jan Fritz táhne "káru" dál:jeho SPOKAN/Společnost pro Cooperation with Canada/ má adresu: Na Orechovce 51, 160 00 Praha 6.--Zlínští filmaři natočili v Brazílii film o J.A.Baťovi,který se zasloužil o rozkvet Zlína

v letech 1932-1939.

--V Jihlavě vyšla kniha o sochaři J. Schlezingerovi.Byl vězněn nacisty i komunisty.--Seriál o mor.Slovácku se natáčel hlavně v Hluku u Popovic.--Na stoletou heligonku hráje Stan Popelka ze Strání. Měli tam i soutěž o nejlepší plivačku česneku.Vyhrála G.Kreňnáčková.

O LETCÍCH

Plk. Emil Boček ze Svazu zahr. letců, odbočka Brno, pomáhá při sbírce peněz, za které se má postavit důstojná socha prezidentu-Budovateli, dr. E. Benešovi, v největším městě Moravy. -- Vyřešení záhad v Blatné: blízko krematoria na novém hřbitově byla uložena urna s ostatky posledního odpočinku plk. Jana Kurky. Narodil se 26.6.1914 v Pískové Lhotě u Nymburku, zahynul při cvičném letu v Anglii 30.9.1940 a byl pohřben na hřbitově St. Matthew, Sutton Bidge Lincoln, č. 055. Jeho vztah k Blatné asi zná někdo, kdo dnes v Blatné žije. -- Pro Janu Witthed-Rotter ve Švédsku: její "strýček" Miroslav Pavlovský se narodil 3.11.1917 z českých rodičů ve Vídni, měl RAF číslo 788391 a sloužil u 311. čs. bombardovací peruti jako pilot. Kdo ví víc? -- "NO" č. 2/07 přineslo celostránkovou reportáž "Ámos-velitel wingu" s několika fotografiemi. Jedna zachycuje desku, kterou genmjr. Alois Vašátko, DFC má na Vašátkově ulici v Čelákovcích. Legendární letec a nejlepší válečný přítel F. Peřiny, se tam narodil 25.8.1908. Nad Francií sestřelil 12 nepřátelských letounů. Dne 23.6.1942 se nad Kanálem La Manche srazil s německým stíhačem a spadl do moře. Je vzpomenut na památníku v Runnymede, panel č. 64. Vašátko byl významnou osobností čs. letectva ve Velké Británii. Velel celému čs. Wingu, v kterém byly všechny 3 čs. stíhací peruti. -- Syn Leoše Anderleho žije v Kalifornii. -- Viktor Krcha /22.7.1914 Vídeň-10.12.1942/ létal se slavnou 138. RAF perutí/dopravovala agenty za nepřátelské linie/. Při operačním letu 10.12.1942 mezi Kahýrou a Maltou zmizel beze stopy nad Středozemním mořem letoun Halifax; na palubě byl i Krcha a jeho kamarád Anderle, Pánek, Vaníček, Hájek, Tesař a Rozprým. O život přišlo také 10 jiných spojeneckých letců. Ani německé letecké archívy zatím neodhalily, kdo Halifax sestřelil. -- V Tvorovicích u Prostějova vzpomněli důstojné na svého rodáka Vladimíra Zaorala /5.2.1915-19.11.1941/. Sloužil u 310. čs. stíhací peruti a o život přišel při cvičném letu ve Skotsku. -- V Brně

přinesl tisk vzpomínku na Rudolfa Maška /9.9.18-17.1.1942/. Sloužil u 311. Nad Německem byl 24x. Po bombardování Brna se jeho Velouš zřítíl u Tilburgu v Holandsku. R. Mašek, J. Svoboda a J. Brož přišli o život. Sichrovský, Batelka a Šnajdr se stali válečnými zajatci. -- V Blansku dokončují obří Štefánikovu sochu. Bude stát před novým Národním divadlem v Bratislavě. -- Vyšel článek "Z holiče pilotem". Stanislav Peroutka/20.10.1916 Plzeň/ se účastnil let. bojů nad Francií v r. 1940 a sestřelil 2 německé letouny. Byl sám zraněn nad Kanálem a jeho letadlo bylo poškozeno, ale dokázal se vrátit ke své 310. peruti. Po válce se s angl. manželkou a dvěma dětmi přestěhoval do Anglie. Dobře reprezentoval Západočeský Aeroklub. V Anglii byl úspěšným podnikatelem. Snad stále žije? -- "Domažlický deník" přinesl poslední rozhovor gen. F. Fajtla s novináři. Zpovídala ho 16ti-letá studentka z Prahy 6, Lucie Vrkotová, která chodí do osmé třídy základní školy. -- Tentýž deník měl článek "Pilotem stíhacího letounu Hurricane". Pojednává o Tomáši Kozákovi/18.11.1916 Klatovy-14.6.1941/. Sloužil v Duxfordu u 242. angl. peruti. Při návratu z nočního cvičného letu byl oslaven světlomety a zřítíl se přímo na přístávací plochu. -- Od L. Fajtze z Brna jsme dostali fotografii hrobu jeho strýce plk. Josefa Doubka v Anglii. Doubek se narodil 24.1.1914 v Praze, zemřel 18.3.2005 v Austrálii. Zajímavost: pod krycím jménem Karel Doubek létal v RAF u 68. peruti skautský hrdina Jan Smudek, nar. 8.9.1915 v Bělé nad Radbuzou u Domažlic. -- 20.9.2006 zemřela v Lidicích Anna Nešporová, nar. 23.1.1920, sestra záp. letce Josefa Horáka. /Ten byl po r. 1948 čs. komunisty krutě pronásledován, podobně jako Josef Stříbrný. -- Josef Kubíček z VUT v Brně postavil přesnou repliku sportovního letounu M2 Skaut. V r. 1947 to byl vynikající dvoumístný cvičný stroj. Sériové produkce se nedočkal, stejně jako Hodkův stroj HK-101. -- Na pohřeb gen. F. Fajtla přiletěl z Anglie známý letec Sir David Cousins z Nadace Benevolent Fund RAF. -- Ve Kdyni odhalili pomník Josefu Hubáčkovvi /17.10.1909 Kdyně-9.4.1988/. Před válkou létal s akrobatickou dvojicí Novák-Široký. Přišlo celé Chodsko, včetně syna Michala. -- Dívky Podzinků byla v Lomnici n. Popelkou výstava F. Truhláře. -- Plk. H. Mellion nám připomněl, že jeho válečný přítel Pavel Dřevěný přišel o život na palubě Liberátora 13.7.1944. Pilotem byl L. Košek. -- J. Lehovec poslal zprávu o pietním aktu na Olšanech.



Jiří Doležal, AFC, RAF 127084, 8.1.1919 Úpice/Trutnov/.



Antonín Macenauer, RAF 82619, 311. 15.10.1914 Šlapanice-1.3.1984.



Zleva: Josef Šnajdr, DFC, RAF 82575, 311., 22.1.1909 Luhačovice-14.9.1992. Frant. Bulis, RAF 787513, 311. 22.9.1916 Hrochův Týnec-18.10.1942, havárie Velouše.



Zleva: Jaroslav Dohnal, RAF 787690, 2DF, 21.7.1917 Prostějov-12.7.1943, havárie. Josef Martinec, RAF 787683, 24 MU, 19.7.1915 Doudleby n.O.-7.4.1941, srážka. Augustin Přeučil, RAF 787344, 55 OTU. 3.7.1914 Třebsín u Benešova. Agent Gestapa v Polsku, v Anglii a v Praze. Popraven čs. orgány v Praze 14.4.1947.



Kdo jsou ti dva letci? Uprostřed je majorka Růžena Klocová, kterou StB zavraždila ve vězení v Jihlavě v r. 1949.

NEMĚL SNADNÝ ŽIVOT

Vilém Stanovský

- 1896 Narozen 27. března v Moravské Ostravě.
- 1914-1915 Dobrovolník Prvního pluku cizinecké legie. S českou rotou bojoval v Champagni a u Arrasu. Zraněn.
- 1915-1917 Velitel družstva granátníků První marocké divize. Zúčastnil se bojů v Sommes, u Verdunu a v Aisne.
- 1917-1918 Povýšen na četaře. Žák armádních leteckých škol - Letecké školy v Dijonu, pilotní školy v Miramasu, vysoké letecké školy v Pau, školy pro vzdušnou síťbu v Cazau a školy pro bitevní letce v Perthesu.
- 1918-1919 Bitevní pilot. Bojoval ve Flandrech. V leteckém souboji zraněn.
- 1919 Povýšen na poručíka. Velitelem československého leteckého oddílu v Istresu. Posluhačem důstojnického kurzu.
- 1919-1920 Povýšen na kapitána. Velitelem pilotní školy a letiště v Praze. Velitelem letecké školy v Chebu.
- 1923 Povýšen na štábního kapitána. Velitelem leteckých jednotek 3. leteckého pluku ve Vajnorech.
- 1924 Posluhač leteckého kurzu ve Francii.
- 1924-1926 Velitelem leteckých jednotek ve Vajnorech. Pilotem dálkového letu třemi svěřadly na českém letadle A-11.
- 1927-1928 Povýšen na majora. Velitelem leteckých útvarů v Piešťanech.
- 1929 Učitelem taktiky letectva na velitelské škole v Praze.
- 1930-1934 Povýšen na podplukovníka. Učitelem taktiky letectva. Profesorem taktiky letectva v kurzu pro vyšší velitele.
- 1934-1936 Velitelem 6. leteckého pluku v Praze. Frekventantem kurzu pro vyšší velitele. Profesorem kurzu pro velitele vojskových řetězů.
- 1937-1938 Povýšen na plukovníka. Velitelem 6. leteckého pluku v Praze.
- 1939-1945 Vězněn Gestapem na Pankráci, Špilberku a v koncentračním táboře Dachau.
- 1945 Předsedou komise pro přijímání důstojníků do armády. Povýšen na brigádního generála. Velitelem letectva První oblasti v Praze.
- 1946-1951 Přednostou leteckého odboru ministerstva dopravy.
- 1952-1960 Odsouzen ke ztrátě svobody na 17 let. Vězněn v Ruzyni, v Leopoldově a na Mírově.
- 1961-1966 Pomocným dělníkem v družstvu Mechanika v Praze.
- 1969 Rehabilitován rozsudkem zvláštního senátu Vyššího vojenského soudu v Příbrami.
- 1972 Osvobodující rozsudek příbramského soudu nabyl v červnu právní moci. O měsíc později, dne 11. července, Vilém Stanovský zemřel.

O VOJÁCÍCH Česká vláda poskytla

NEZAPOMÍNÁME



V roce 1968 se pokusil o obnovení Čs.sociální demokracie škpt. Zdeněk Bechyně, syn známého soc.dem.politika. Sloužil v Anglii u tankistů. Čs.komunisté ho věznili 14 let v uranových dolech, až do r. 1964. Přitížilo mu, že se oženil s Villou Voskovou; její otec za 1.války pomáhal TGM.

Byl odmítnut. Sedm Reicinových pochopů ho zaklo 18.12.48, dostal "jemnou" doživotí, přežil 6 vězení a byl propuštěn až 10.5.1960. /Narodil se 27.1.1895 v Michalovicích u Havlíčkova Brodu, velel Pražskému novstání. Zemřel zapomenutý v r.1961.--Ústav pro soudobé dějiny AV ČR /A.Piňos/ nám sdělil, že na přání vlády ČR chce zmapovat "historii odpůrců nacistického režimu z řad někdejších občanů ČR". Jde o čs. občany německé národnosti, kteří se aktivně podíleli na jejím osvození. /Do této skupiny jistě patří i silná skupina soc.demokratů, která se přistěhovala do Kanady v r.1939 z Anglie; jejich synové se hlásili do čs.vojska v Anglii nebo do kanadské armády. /--V Roquebrune Cap Martin zemřel 5.6.2006 major Joseph-Georges Schneidarek, syn známého čs.generála. --Náš čtenář B.H. našel na hřbitově Hayward Heath v Anglii opuštěný pomník s nápisem: Michal Padalík, čet. Czech Army, 10.2.1902-15.9.1942. Kdo o něm ví víc? --Ruské prameny nedávno prozradily, že občanské války ve Španělsku se zúčastnilo 557 občanů SSSR. Vrátili se domů v r.1938 a Berija je všechny poslal do GULAGU. V r. 1945 už z nich žilo jen 5. --I legionářům nabízí pomoc Rada seniorů ČR, Churchillovo nám.č.2. --Historická skupina "Zpravodajské brigády" vydává "Občasník". Ukázkové číslo zašle: Mgr.Pavel Tučný, Markušova 1630, 149 00 Praha 4. Předsedou ZB je MUDr.J.Klika, skautským jménem BOB. --V Domově důchodců Hron-Dubová na Slovensku zemřel záp.voják Š. Maday. --Voj.attaché ČR ve Washingtonu je brig.generál Jan Petráš. Ambasadorem je Petr Kolář a šéfkuchařem Aleš Juřík. --V sev.Africe a u Dunkirku bojoval Václav Kojzar /26.2.1916-21.1.2006/. Skoro 8 let byl vězněn na jáchymovsku. --Přední čeští historici /P.Koura, P.Žáček, P.Blažek a E.Stehlík/ se v květnu 2006 sešli v jednom pražském domově důchodců s dr.Karlem Vašem. Dověděli se hodně věcí, včetně jeho internace v GULAGU po 3 roky. Je to smutné čtení. Vaš tvrdí, že má čisté svědění. --Podle I.Procházky při nájezdu na Dieppe v r.1942 přišli o život 3 "commandos" čs.původu. Kdo zjistí jejich jména? Jiná informace: v armádě de Gaulla prošlo za války na 1200 krajanů, v angl.armádě mimo čs.jednotky sloužilo přes 1500 krajanů. Čs.vojenští lékaři působili v Řecku a na Maltě. --M.Nádvorníková z Prahy uvítala článek o svém strýci, gen.MVDr.Mikuláši Ferjenčíkovi. Poslala nám článek "Legenda zvaná Janeček". Je o Jawaři, otci čs.motorismu, inž.F.Janečkovi. --Podle filmu "Patton: Salute to a Rebel" nechybělo mnoho a Patton v květnu 45 osvobodil Prahu. Při konferenci na Jaltě nejvíc Americe uškodil poradce pres.Roosevelta Alger Hiss, sovětský agent. --Josef /Joe/ Süsser podle N.Reese zemřel v Anglii v dubnu 2006. Tím zanikla i jeho cestovní kancelář Travel Intercontinental v Londýně. --Bělá n.Radbuzou oslavila 885.výročí založení neobvyklým pomníkem: Hlavním motivem je relief stáda lipicánských koní, na podstavci je nápis "Padlým". Na desce jsou jména dvou amerických vojáků, kteří padli v městě v rámci operace "Cowboy". --Holandská královna vyznamenala in memoriam polského generála, který v září 1944 velel pol-

CZECHOSLOVAK ARMY



na úpravu čs.sekce hřbitova našich legionářů I.války ve Vladivostoku 5 mil. KČ.--Česká armáda nabízí na prodej na 800 bunkrů na jižní Moravě. Hlavní zájem mají vojenské kluby. Vynikajícím bunkrologem je býv.strojvůdce Jiří Špinar. --V Památníku na Žižkově byla úspěšná výstava "Akce-Israel Confidential". Diváci byli notně překvapeni. --Voj.technické muzeum Lešany u Týnce n.Sázavou je dost populární. Spolupracuje

se ženijní záchrannou brigádou "Gen.K.Husárka". --Je prokázáno, že v únorových dnech r.48 nabídl divizní generál Karel Kutlvašer prezidentu Benešovi, svému veliteli, že pokud by toho bylo třeba, je připraven v čele svěřených jednotek zasáhnout ve prospěch demokratického vývoje, pokusit se včas a bez krveprolití odzbrojit lidové milice a vrátit jejich zbraně tam, kam patří.

Byl odmítnut. Sedm Reicinových pochopů ho zaklo 18.12.48, dostal "jemnou" doživotí, přežil 6 vězení a byl propuštěn až 10.5.1960. /Narodil se 27.1.1895 v Michalovicích u Havlíčkova Brodu, velel Pražskému novstání. Zemřel zapomenutý v r.1961.--Ústav pro soudobé dějiny AV ČR /A.Piňos/ nám sdělil, že na přání vlády ČR chce zmapovat "historii odpůrců nacistického režimu z řad někdejších občanů ČR". Jde o čs. občany německé národnosti, kteří se aktivně podíleli na jejím osvození. /Do této skupiny jistě patří i silná skupina soc.demokratů, která se přistěhovala do Kanady v r.1939 z Anglie; jejich synové se hlásili do čs.vojska v Anglii nebo do kanadské armády. /--V Roquebrune Cap Martin zemřel 5.6.2006 major Joseph-Georges Schneidarek, syn známého čs.generála. --Náš čtenář B.H. našel na hřbitově Hayward Heath v Anglii opuštěný pomník s nápisem: Michal Padalík, čet. Czech Army, 10.2.1902-15.9.1942. Kdo o něm ví víc? --Ruské prameny nedávno prozradily, že občanské války ve Španělsku se zúčastnilo 557 občanů SSSR. Vrátili se domů v r.1938 a Berija je všechny poslal do GULAGU. V r. 1945 už z nich žilo jen 5. --I legionářům nabízí pomoc Rada seniorů ČR, Churchillovo nám.č.2. --Historická skupina "Zpravodajské brigády" vydává "Občasník". Ukázkové číslo zašle: Mgr.Pavel Tučný, Markušova 1630, 149 00 Praha 4. Předsedou ZB je MUDr.J.Klika, skautským jménem BOB. --V Domově důchodců Hron-Dubová na Slovensku zemřel záp.voják Š. Maday. --Voj.attaché ČR ve Washingtonu je brig.generál Jan Petráš. Ambasadorem je Petr Kolář a šéfkuchařem Aleš Juřík. --V sev.Africe a u Dunkirku bojoval Václav Kojzar /26.2.1916-21.1.2006/. Skoro 8 let byl vězněn na jáchymovsku. --Přední čeští historici /P.Koura, P.Žáček, P.Blažek a E.Stehlík/ se v květnu 2006 sešli v jednom pražském domově důchodců s dr.Karlem Vašem. Dověděli se hodně věcí, včetně jeho internace v GULAGU po 3 roky. Je to smutné čtení. Vaš tvrdí, že má čisté svědění. --Podle I.Procházky při nájezdu na Dieppe v r.1942 přišli o život 3 "commandos" čs.původu. Kdo zjistí jejich jména? Jiná informace: v armádě de Gaulla prošlo za války na 1200 krajanů, v angl.armádě mimo čs.jednotky sloužilo přes 1500 krajanů. Čs.vojenští lékaři působili v Řecku a na Maltě. --M.Nádvorníková z Prahy uvítala článek o svém strýci, gen.MVDr.Mikuláši Ferjenčíkovi. Poslala nám článek "Legenda zvaná Janeček". Je o Jawaři, otci čs.motorismu, inž.F.Janečkovi. --Podle filmu "Patton: Salute to a Rebel" nechybělo mnoho a Patton v květnu 45 osvobodil Prahu. Při konferenci na Jaltě nejvíc Americe uškodil poradce pres.Roosevelta Alger Hiss, sovětský agent. --Josef /Joe/ Süsser podle N.Reese zemřel v Anglii v dubnu 2006. Tím zanikla i jeho cestovní kancelář Travel Intercontinental v Londýně. --Bělá n.Radbuzou oslavila 885.výročí založení neobvyklým pomníkem: Hlavním motivem je relief stáda lipicánských koní, na podstavci je nápis "Padlým". Na desce jsou jména dvou amerických vojáků, kteří padli v městě v rámci operace "Cowboy". --Holandská královna vyznamenala in memoriam polského generála, který v září 1944 velel pol-



Kahýra 5.3.1942: Jako mnozí jiní turisté si tito 2 čs.vojáci objednali u arabského pouličního fotografa tuto montáž: vlevo je Antonín Žaliv, který byl zastřelen čs.kom.Pohraniční stráží v roce 1950, při pokusu o přechod do západního Německa; druhý je Josef Bis. Jeho další osudy nejsou známy.



V roce 1986 se na VI.Sletu Čs.sokolstva v exilu v Curychu náhodou na čestné tribuně sešla tato zajímavá skupina čs.legionářů Druhé světové války: zleva-Vladimír Nájemník, za ním trochu vzadu-Josef Kytl, po jeho levici Karel Pospíchal, po něm slavný heraldik Adolf Karlovský, nad ním Josef Souček, pak Míla Kašpar a Josef Buršík. Čtyři z výše jmenovaných mezitím zemřeli.

ské parabrídě u Arnhemu. Generálmajor Stanislav Sosabowski, ročník 1892, zemřel v roce 1967, ale vysoké holandské vyznamenání převzali jeho dva vnuci. --Vojta Levin nám sdělil, že v Torontě žijící Fred Kittel z Krnova, sloužil u Dunkirku u polní pošty. Kdesi v Kanadě má žít ještě Bruno Kittel. --Historik Jan Bílovský se snaží, aby v Otčicích byla pamětní deska B.Pruska, místního rodáka. Rád by uslyšel od všech vojáků z Opavska. Adresa: J.Bílovský, Na Kopci 37, 747 81 Otice, ČR. --Podle historika M.Kratochvíla sehrál gen.Svoboda v únoru 48 pro SSSR úlohu trojského koně. Proto myšlenka, že by jeho socha měla stát v Kroměříži, kde 6 let žil, se stala spornou. V anketě "MF-Dnes" se zjistilo, že dvě třetiny dotázaných jsou důrazně proti. --ČR má na 3000 vojáků vycvičených pro mezinárodní mise. --Ředitelem Muzea SNP v B.Bystrici je Mgr.S. Mičev. --Utajovaný čs.atomový kryt v jeskyni Výpustek v mor.Krasu bude brzy zpřístupněn veřejnosti. V Krasu je na 1000 jeskyní. V některých byla skladována těžká voda, pod kontrolou Sovětů. --J. Valner, Eda Hönig, Karel Petru. Žijí stále a kde? --Ivan Procházka má velkou zásluhu, když sepsal "Válečný deník Čs.samostatné brigády" při obléhání Dunkirku. Jednu kopii dostal darem také oficiální historik města Dunkirku, p.M.Rommelair. --V.Křepelka z Basileje nám poslal zprávu o slavnosti L'Armistice v Cernay/Alsasko/ 11.11.2006. --V Opavě zemřel Štěpán Turčín. --Jan A.Vondráček /1896-1951/ pracoval před válkou na britské ambasádě v Praze, v Anglii byl prý sluhou /butler/ majora H.Gibsona. Po válce si změnil jméno na Jan Augustus Drake. --Knížka "President Beneš v Anglii" je k mání u Dr.V.Olivové, Společnost D.Beneše, Na Florenci 3, 110 00 Praha 1. --V říjnu 2006 zemřel na N.Zélandě major George Pressburg. --A.Domanová ze Zvolena se účastnila vysazování symbolických stromů/dub a lípa/ na Šafarikovom náměstí v Bratislavě.

Skončí váleční veteráni na ulici?

LIBUŠE FRANTOVÁ
JITKA ZADRAŽILOVÁ

Praha - Budoucnost jedenaadvaceti válečných veteránů v nestátních ústavech je vážně ohrožena. Od nového roku na ně ústavy nedostávají od ministerstva obrany žádný příspěvek. Stačila jedna chyba v zákoně o sociálních službách, kvůli níž nemůže dávat peníze na ubytování a péči o veterány žijící

v různých zařízeních, která nespádají přímo pod ministerstvo obrany.

Péče o klienty v ústavech přitom není levná. V pražském Domově Sue Ryder se průměrné náklady vyšplhají měsíčně na více než 31 000 korun. Klient si platí jednu třetinu, další třetinu dosud pokrýval příspěvek z ministerstva obrany a zbytek byl hrazen z grantů a sponzorských darů. "Ministerstvo obrany

poskytovalo deset tisíc korun po dobu prvních dvanácti měsíců od přijetí klienta a v dalších měsících pět tisíc korun. Kromě toho dávalo každý měsíc částku 5 000 korun na doplňkové služby," řekl Ladislav Sornas ze Sdružení válečných veteránů.

Deset z dvanácti veteránů žijících v Domově Sue Ryder potřebuje celodenní odbornou ošetrovatelskou pomoc. Kdyby ministerstvo pe-

níze už neposkytlo, přišel by ústav o jeden a půl milionu korun ročně. Výpadek dotace by měl velmi vážný dopad na finanční stabilitu celého Domova. "Priznal ředitel Matěj Lejsal. "Rudeme muset s našimi klienty včas začít vyjednávat o řešení nové situace," dodal. Je však naděje, že se váleční veteráni neocitnou na ulici. Sněmovna totiž podpořila novelu zákona, která by měla chybu napravit.

O PARAŠUTISTECH

se břevlanského rodáka F. Pavelky. Operace byla nazvána PERCENTAGE. Dovezl odbojářům v Praze vysílačku a vzkaz. Padl do rukou Gestapa a byl s několika pomocníky z Kouřelova popraven 11.1.1943 v Berlíně. Svědčí o jeho statečnosti, že nevyzradil čs. vlastence,

Nejmladší parašutista

Skaut František Vrbka z Bystřice nad Pernštejnem se narodil 15. července 1924. Jeho otec byl finančním úředníkem, matka Libuše v domácnosti. Fanek, jak mu říkali ve Skautu, vyrůstal společně se starší sestrou Libuší. Reálné gymnázium studoval v Novém Městě na Moravě. Byl nadaným všestranným sportovcem, lyžoval, jezdil na kole, plaval. Těšil se velké oblibě jak ve Skautu, tak v Sokole, všude. O Vánocích 1939 se poprvé pokusil odejít za hranice. Pokus dostat se na Slovensko se ale nepovedl. V pátek 19. ledna 1940 odešel s kamarádem Láďou zvonu. Chlěl projeviti své civilné a nefalšované vlastenectví opravovými činy. Šli přes Slovensko a Maďarsko do Jugoslávie. Byla to strastiplná cesta, včetně vězení v Maďarsku, kde zranil na váze přes šestnáct kilo.

Byl zafixován do transportu do Francie a odtud

přes Řecko a Turecko do Marseille. Tam se stal nejdříve vojákem Cizinecké legie. Uvedl si rok narození 1922, aby byl odveden. V Agde ho zařadili do jednotky československé armády. V květnu 1941 složil matriku na české škole. Byl povýšen na svobodníka aspiranta. Dne 14. září 1942 ukončil výcvik mi se šesti seskoky z letadla a byl zařazen do paraskupiny BRONZE. Ze 14. na 15. března 1943 se vznesl ze základny Tomsford v Anglii letounem RAF typu Halifax. Na palubě bylo s brisnou posádkou také sedm československých parašutistů. František Vrbka. Fanek, mezi nimi.

V časných ranních hodinách byl Halifax poblíž Mnichova sestřelen. Všichni zahynuli. Po válce byl četník František Vrbka povýšen in memoriam na poručíka a vyznamenán.

■ Ka



Otmár Riedl byl vysazen v dubnu 1941 v Rakousku. Gestapo předsvědčilo, že se jako batovec vrací z Jugoslávie domů.

kterí se ho ujali v Hradišti u Nasavrku a v Praze. --ilalo známá je kniha "Muži pro speciální operace", kterou napsala Marie Matušů. Zabývá se podrobně životem mužů před seskokem v Protektorátu. Cenné informace jí poskytl Rudolf Pernický, účastník operace TUNGSTEN. --Bylo by zajímavé zjistit, zda v Bystřici nad Pernštejnem stále stojí památník na počest záp. parašutistů Fr. Vrbky. Byl za totáče zničen?



O SKAUTECH



Skauti oslavovali svého zakladatele

Brno - Nedožitě si narozeniny zakladatele skautingu v Brně Vělena Fanderlika v sobotu oslavily desítky skautů. Jeden z oddílů, který sdružuje hlavně pamětníky, již byli za války nebo komunistu vězněni, nese jeho jméno. „Jeho odkaz je živý i dnes. Věnoval se mládeži, dbal na morálku a mladým vštepoval, že majetek není vše,“ uvedl člen oddílu Božetěch Kostelka.

Major JUDr. Velen Fanderlik 11.2.1907 Praha-2.2.1985 Trail, Kanada.

LEŽÁKY – ZNÁMÉ I NEZNÁMÉ

Pod tímto titulem vydala obec Mířetice v Čechách brožurku Jarmily Doležalové (čtyřicet stránek formátu A4) o tragédii, která následovala vraždění a zničení Lidice. Zejména v Lidicích byli 10. června 1942 popraveni jen muži nad patnáct let, pro údajnou pomoc parašutistům, kteří vykonali atentát na R. Heydricha, z Ležáků bylo zavražděno 24. června 1942 na "Zámečku" v Pardubicích 16 mužů, a i 17 žen. Pomáhali parašutistovi Jiřímu Potůčkovi, z paraskupiny SILVER A, ukrývat, převážet, provozovat a opravovat vysílačku "Libuši", s níž byl v rádiovém spojení s vojenskou radiovou ústřednou v Anglii. Potůček byl jedním z nejúspěšnějších radiistů, vysazených z Anglie anebo Sovětského svazu. V poslední depeti oznámil do Londýna zničení Ležáků a ztrátu spojení se svým velitelem kpt. Alfědem Bartošem, který se zastíhl při pronásledování gestapem 21. června 1942. Potůček byl, pravděpodobně po výpovědi jednoho ze zatčených z velkého okruhu pomocníků, vypátrán gestapem 30. června. Z nočního obklíčení se prosířel bosý. Lehce oděný přebíhal na Pardubicko, v naději, že nalezne pomoc. Fyzicky úplně vyčerpaný usnul v lese poblíž obce Tmavá. Tam ho, přív se sebezbraně, zastřelil český nadstrážník Karel Pulpan (1).

Akci proti Ležákům zorganizoval, po poradě s pražským velitelem gestapa - podle existujícího rozkazu Adolfa Hitlera - šéf pardubického gestapa Gerhard Clages. Byl zabito v akci v Budapešti v r. 1944. Neuvěřitelný byl konec jeho pilného surového zástupce Waltera Lehneho, narozeného v Magdeburku. Pod cizí identitou ho po válce dopravili na nosítkách s tuberkulózou do nemocnice v Nechanicích, kde zemřel. Lehne navrhl, aby Ležáci byli upáleni ve svých domovech.

Gestapo odvezlo z Ležáků 11 dětí, z nichž dvě holčičky byly předány do Německa "na převýchovu", ostatní děti byly poslány do vyhlazovacích táborů v Polsku, kde zmizely, jako děti lidické, beze stopy. Dívky byly po válce vráceny do ČR. Jarmila Doležalová, narozená 13.11.1939, původním jménem Štullková, je jedna z nich. Má proto k ležáckému masakru zvláštní osobní vztah. Studovala dokumentaci o nacistickém zločinu nejen v archívech a odborných knihách, ale také vyhledala celou řadu příbuzných zavražděných ležáckých občanů (jména jsou uvedena na konci brožurky), od nichž získala řadu veřejnosti dosud neznámé rodinné údaje a unikátní použitelné fotografie, doplňující beze slov průvodní text autorky.

Život v Ležákách, osadě o pouhých devíti domech, nebyl lehký. Kromě mýlné a vodní pily se místní živilí těžkou prací v okolních žulových dolech. V jednom z nich "Hluboká" se skrýval Potůček. Dokumentární záběry ležáckých školáků, zaměstnanců pily, válečnické a lomů naznačují, že život v předválečné republice a tzv. protektorátě nebyl záviděníhodný. Na lepší obživení nezhýbalo. Fotografie žen v trestaneckých průbovaných oděvech po příjezdu přes Malou pevnost v Terezíně, Drážďanech, Zhořelce, Breslau do Osvětimi, působí ještě dnes otřesně.

Lidice byly srovnány se zemí v několika měsících, na podobnou akci v Ležákách se gestapo dlouho nezmohlo.

Fotografie zřícenin ležáckého mlýna a domků se zachovaly díky Františku Jandovi, který se vrátil do Ležáků po vypálení, aby vyhledal koně, zanechané na dvoře přibytiku Čechových. Na konvi bylo totiž napsáno jeho jméno. Riskoval bezpochyby život.

J. Doležalová zahrmla do osobních medailonků také údaje o kriminálním inspektorovi Josefu Ondráčkovi. Vypátral po válce několik odvečených lidických a ležáckých dětí, které německé adoptivní rodiny nahlásily Čs. republiční komisi. Na straně 36 je fotka Ondráčka s mladou autorkou, která za pět let německé "převýchovy" skoro zapomněla mateřský jazyk.

Ondráček uprchl z ČSR po únorovém převratu v r. 1948. Obával se zatčení sovětskými orgány (NKVD působilo na území ČSR hned po osvobození Podkarpatské Rusi na podzim 1944), neboť při pátrání po odvečených dětech narazil na stopu, vedoucí do Ruska. Žije od r. 1954 v USA. V r. 1990 byl slavnostním řečníkem u příležitosti 48. výročí vypálení osady. Lidické i Ležácké tragédie zneužíval po celých 40 let komunistický velemrmlonový režim pro své propagační účely. U příležitosti přespolního běhu na paměť ležáckých dětí - Závod o Ležácký pohár - byl v letech osmdesátých slavnostním řečníkem partyzánský komisař Miroslav Tůma-Picha, prokázáný vrah protikomunistických vězňů Vrehoi komunistické bezmravnosti a bezohlednosti na domácí a světové veřejné mínění.

Navštívil jsem Lidice a Ležáky počátkem 1994. Do Ležáků mě odvezl učitel Karel Gottwald ze Sezemce, amatérský badatel jako já. (Zavezl mě také na Růžový palouček.) Původně mě měli dovézt do Ležáků dvojčata Petr a Pavel Vaškovi, jejichž otec Jindřich, nájemce dolu "Hluboká", byl činný v odboji. Shromáždil zbraně, rozložil ležáky a dával stranou výbojniny z lomu. Ukrýval Jiřího Potůčka a převážel mu depetu z Pardubic od kpt. A. Bartoše. Byl popraven 28. července 1942 na "Zámečku". Pavel Vaško zahynul 28. června 1994 - v den výročí svých narozenin - při autonehodě. Petr ho přežil na následky téže nehody jen o měsíc. V havárii byl zraněn také Josef Ondráček. Kdybych jel do Ležáků o pár měsíců dříve, jak jsem původně plánoval, mohlo počkat osudové neštěstí mě.

Parašutisté ze skupiny SILVER A (třetí člen Josef Valčík byl zapojený do příprav atentátu na Heydricha, 27. května 1942) nemohli přežít v tzv. protektorátě a plnit dané úkoly bez domácích pomocníků. Za šest měsíců od výskoku z letadla vybudovali síť kolem 200 set mužů a žen. Až do krutých výslechů zatčených někdo parašutisty neprozradil. 194 osob bylo popraveno na "Zámečku", v údobí od 3. června do 9. července 1942, mezi nimi 42 žen. Gestapo bylo v případě Ležáků a dalších obcí, v nichž se skrývali parašutisté, surovější než v Lidicích. Vraždilo i ženy (2).

Na místech zničených domků v Ležákách jsou žulové náhrobky. Vládní pomocníci parašutistů se z vlastní vůle stali hrdiny domácího odboje. Národnímu mučedníku se stali zločinci ochotnými vykonavateli Hitlerových zločinných rozkazů.

Stanislav Berton



PaedDr. Jindřich MAREK († Sluknov 1952)

Historik a publicista s dlouholetou muzejní praxí; od roku 1990 pracuje jako novinář. Působil v týdeníku Signál a denících Lidové noviny, Mladá fronta DNES a Svobodné slovo, kde mimo jiné pracoval přes rok ve funkci šéfredaktora. Od října 1998 je pracovníkem tiskového odboru Úřadu vlády ČR. Aktivní člen Klubu autorů literatury faktu (KALF) - zabývá se především osudy českých vojáků za 1. a 2. světové války. Za svou tvorbu v žánru literatury faktu získal několik literárních cen (mj. Premii Miroslava Ivanova a Cenu Egona Erwina Kische). Vedle autorství více než 300 historických reportáží, několika odborných studií a autorského podílu na třech televizních dokumentech napsal knihy Piloti měsíčních peruti (1992), Ukradený jeep (1995), Jak jsem potkal Kety (1996), Vladaři dračích údolů (1999 - spolu s O. Brůnou), Pátou kartu bere smrt (2000), Smrt v celním pásmu (2000), Vzdušní donkichoti (2001) a Příběhy starých battledressů (2001). Další publikace z volného autorova cyklu "osudy českých mužů ve 20. století" - např. o historii protektorátního vládního vojska v letech 1939-1945 a čs. legiích v Itálii v roce 1918 jsou v současnosti připravovány do tisku.



Čs. státní škola Hinton Hall v Anglii, na jaře roku 1942: Npor. dr. Velen Fanderlik se oženil s učitelkou této školy, Slávkou Zvěřelíkovou. Od té doby byla známá jako VELENKA. Po válce se Velen stal starostou Junáka. V září 1948 oba odešli do exilu tzv. cestou klatovských skautů. Oba žili a zemřeli v Trailu, BC, v Kanadě.

Poznámka redaktora: je to náhoda, že jsem od roku 1962 žil ve vesnici Port Credit, dnes součást Mississaugy. I nyní na jaře lososí v řece Credit cestují proti proudu. Podobně byl jimi fascinován Thompson Seton kolem roku 1887..

SETON VS. BADEN - POWELL

Seton se narodil v hrabství Durham v Anglii v r. 1860 jako Ernest Evan Thompson. Do Toronta se rodina přestěhovala v roce 1866 / bylo mu 6 let /. Jako mladý chlapec se rád toulal po místních kopcích a miloval tehdejší divokou přírodu ve městě a v okolí. Jako mladý muž se odvířil studovat přírodu západně od Toronta a objevil osadu jménem Port Credit, na řece Credit. Na ní sledoval se zajímem každoroční putování lososů z jezera Ontario proti proudu k osadě Streetsville. Rozhodl se zde usadit a na břehu jezera / když mu bylo skoro 30 let / založil soukromou rezervaci, kde se staral o zvířata a ptáky. Lidé mu je nosili zraněné či prostě opuštěné. Podle kronik se toto Setonovo útočiště nazývalo „Thompson's Wood“, později to byl Shoreline Park a od roku 1970 se tato městská rezervace na břehu jezera Ontario nazývá Jack Darling Park, ač mnozí místní navrhovali název Seton Park. Není známo, zda Seton na svém majetku měl pomocníky, ale dopsal tam svou knihu „Wild Animals I have known“ / Divoká zvířata, která jsem poznal. Dva roky později Seton odešel do USA, aby žil s indiány kmene Sioux. Ti ho přijali za svého a dali mu jméno „Black Wolf“ - Černý vlk. Z indiánské rezervace odjížděl do měst, když byl pozván na přednášky o přírodě. Nejraději přednášel pro děti. V té době položil základy organizaci Woodcraft League of America / a sice v roce 1902, asi 5 let před vznikem skautského hnutí v Anglii za vedení Roberta Baden - Powella. V roce 1904 celkem náhodou došlo v Londýně v Anglii k setkání obou mužů. Jak dlouho se radili o spolupráci není známo. Bylo jasné, že myšlenky Baden - Powella, jak se mají vychovávat mladí lidé, byly zaměřeny na vojenskou disciplínu a znalosti jako „zvěřově“, službu pro anglického krále a britské imperium. / Baden-Powell se stal generál-majorem ve válce v Jižní Africe. Ve své knize „Scouting for Boys“ chválí Baden-Powell mnoho Setonových myšlenek a doporučoval jejich zapojení do skautských příruček. Oba muži se dohodli v r. 1904 na dohodě o spolupráci a Seton výslovně se zavázal, že bude podporovat nově vzniklé hnutí Boy Scouts of America. Přijal pozici svého vedení, ale postupně dával jasně najevo, že „militarismus a vlastenectví“, jak je hlásal Baden-Powell, jsou odlišné od jeho zásad. Když se Amerika dostala do První světové války, myšlenka vojenské připravenosti a kázne mezi americkými skauty získala převahu. Seton z organizace skautů odešel a obnovil svou Woodcraft League of America. Vznam jeho Ligy lesní moudrosti postupně upadal, i když Seton navazoval kontakty s jiným nadšencem jeho směru - spisovatelem James Curwood na svém zámku v Owosso, Michigan začal psát populární knížky pro mládež, např. „Vlček Kazan“, „Syn Kazanův“ a další. Tvrdí se, že v Michiganu vzniklo několik „Klubů James Curwooda“. Zda se Curwood stal členem Setonovy Ligy Lesní moudrosti není známo, ani se neví, zda se setkali.

aktualita

OTA HROMÁDKO

Jak se kalila voda

Výbor z kriminálních příběhů a úvah

"Zločinecká činnost" Španělských dobrovolníků

Zhruba vzato se Komunistické straně Československa a jejímu geniálnímu vůdci Klementu Gottwaldovi v padesátých letech procesu proti starým komunistickým kádřím nevydaly. V surovosti, s jakou mordovali své staré politické kamarády, si Gottwald se Stalinem byli rovni. Ale Gottwaldovi chyběl při inscenaci politických procesů geniální stalinový šmrnc. Proto se musely v Československu později provádět jejich revize a rehabilitace, zatím co Chruščov v Moskvě neměl ani po odhaleních na dvacátém a dvacátém sjezdu něco podobného zapotřebí.

Podle původního plánu připraveného se sovětskými poradci někdy koncem roku 1950 se mělo začít s "potenciálními" agenty západních imperialistů, to jest s komunisty, kteří byli za války v emigraci na Západě, a se španělskými dobrovolníky. Po nich měl následovat první hlavní proces s vedením těchto spiklenců, s ministrem vnitra Noskem a Anežkou Hodinovou-Spurnou, kteří za války řídili činnost komunistické emigrace v Anglii. Avšak takový úvod k prvnímu hlavnímu procesu nebylo možné provést, poněvadž velká část londýnských emigrantů a španělských dobrovolníků se bránila a nebylo možné s nimi veřejně soudní divadlo sehrát. Nosek tak ušel zatčení a proces se Slánským, jímž mělo být likvidováno starých komunistů zakončeno, se musel konat, jako první – a také poslední veřejně.

Bylo rozhodnuto, že se po odsouzení Slánského v rychlém sledu, během dvou měsíců, provedou tajná přelíčení proti asi dvěma stům významných komunistů, z nichž mnozí byli ve vyšetřovací vazbě již dva roky i déle. Jako první měli přijít na řadu španělští dobrovolníci. Většina z nich se úporně bránila, nebylo možné je soudit společně, a proto bylo rozhodnuto již připravený proces nekonat a rozdělit je do různých jiných skupin. K tomu však bylo třeba znovu předčítat mnohé již připravené scénáře obžaloby a protokoly. Na takovou sušku potřebovali referenti delší čas. Mezitím se změnila situace, zemřeli Stalin i Gottwald a vedení KSČ v čele s novým prezidentem Zápotockým čekalo v nejistotě, co bude dál, a tak se další procesy, až na jeden, konaly až po roce, i později. A pak už nebylo možné všechny zavržené komunisty šmahem popraviti, podle sovětského vzoru třeba i bez soudu. Ti, kteří se, i když marně, bránili, zachránili tak životy těch, kteří se doznávali a z nichž někteří svědčili v hlavním procesu se Slánským.

Původní proces se španělskými dobrovolníky měl být jakýmsi mezinárodním odsouzením interbrigadistů a Interbrigády jako trockisticko-ťitovské bandy. Na jeho přípravě spolupracovala i Komunistická strana Francie, která v té době vyloučila velitele Mezinárodních brigád André Martyho a odstavila Marcela Tillona, velitele komunistických partyzánů ve Francii. Zástupce francouzské komunistické strany často jezdil do Prahy, zajišťoval, aby se proces s Interbrigadisty i hlavní proces a linie francouzské strany shodovaly.

Po našem zatčení začátkem roku 1951 prohlásil Klement Gottwald na zasedání ústředního výboru, že jsme ve Francii v koncentračních táborech vstoupili do služeb americké špiónáže. V hlavním procesu byl Artur London, budoucí korunní svědek v našich procesech, donucen vypovídat toto:

"V době mého pobytu na Západě jsem se stal kosmopolitou a postavil se plně na buržoazní platformu. Toto mne přivedlo v roce 1940 do skupiny trockistů z řad španělských interbrigadistů, kteří žili v Marseille z podpory americké organizace YMCA a její československé odbočky Centre d'Aide Tchécoslovaque, jež byla orgánem americké zpravodajské služby pod vedením špióna Lowrie a trockisty Dubiny".

"V roce 1940 jsem pracoval v Paříži v MOI jako imigrační pracovní síla. Tam jsem se dozvěděl o existenci trockistické skupiny v Marseille, sestávající z československých interbrigadistů. Spojil jsem se tehdy s touto skupinou, vykonával na ni vliv a využívaje svých styků ve Francii přetáhl jsem ji do Paříže..."

"Tato skupina bývalých československých členů mezinárodní brigády ve Španělsku byla v té době politicky značně rozložená a stála úplně na trockistické platformě... Všichni ti lidé po skončení druhé světové války přijeli do Československa a za přímé pomoci Slánského obsadili důležité funkce ve stranickém a státním aparátě a v armádě".

A v dalším vypověděl:

"Prostřednictvím členů skupiny jsem se dozvěděl o trockistické činnosti Goldstücker a o zrádecké činnosti Clementise, o němž jsem také se Slánským hovořil. Při zjišťování podrobností o činnosti některých osob ve Francii řekl mi Slánský, že po osvobození Komunistické strany Francie upozornila naši stranu na Goldstücker a na některé interbrigadisty pro jejich trockistickou činnost ve Francii..."

London v roce 1955 v Leopoldově svou výpověď zčásti odvolal, ale ponechal v platnosti svou výpověď o trockistické

činnosti interbrigadistů v Marseille a o našem boji proti francouzské straně, ačkoli v době, kdy k rozporu mezi námi a Duclosem došlo, nebyl ani v Marseille, ani v Paříži.

Avšak nikdy, nikde a nikdo neřekl, co se vlastně opravdu stalo, o co jsme se s francouzskou stranou přeli a jak jsme se stali trockisty a americkými špióny. Proto se to pokusím vysvětlit.

Náš rozpor s vedením francouzské komunistické strany po osvobození Paříže v srpnu 1944 začal historii spíše směšnou než politickou. Jacques Duclos se tenkrát vynořil z ilegality a byl ve své funkci člena politbyra také cosi jako spojka a důvěrník strany u sovětských zastupitelských orgánů. Přišel s nápadem /nevím, zda mu to neporadili Rusové/, že bychom měli ve Francii v rámci vnitřních francouzských sil /FFI/ vytvořit československou vojenskou jednotku jako protíváhu k československé západní armádě, která se vylodila na pobřeží. Od zeleného stolu to nevydávalo tak fantasticky bláznivě jako v praxi. Ve Francii žilo na 40 000 československých hospodářských emigrantů a asi 7000 z nich sloužilo v československé jednotce, vytvořené v roce 1939. Po porážce Francie v roce 1940 neodjeli do Anglie, a později se vrátili k rodinám. Bylo tedy možné vytvořit armádu tříkrát větší, než byla ta, která přišla z Anglie a měla jenom 1800 vojáků, a tím také zajistit po válce vliv Francie na vývoj v Československu. Komunisté měli své ministry v gaulistické vládě, a tím by bylo posíláno i jejich postavení. Stejně a ze stejných důvodů měla být zřízena i jednotka polská.

Byl jsem tenkrát vojenským referentem Československého národního výboru ve Francii. Po osvobození Paříže v srpnu 1944 za mnou přišli vedoucí soudruzi z MOI s příkazem francouzské komunistické strany, že mám do této jednotky převést naše skupiny partyzánů a mobilizovat do ní zbraněschopné krajany, z nichž se asi tisíc u nás dobrovolně přihlásilo do československé armády. Považoval jsem to za bláznivou fantazii lidí, kteří chtěli začínat válčit, když už všechno končí, a nápad jsem odmítl. Řekl jsem, že je to v rozporu s linií Národní fronty a národní jednoty, kterou vyhlásila Komunistická strana Československa, a že naši československou armádou je tanková brigáda, která se vylodila ve Francii, a do ní že máme být jako českoslovenští občané mobilizováni.

Francouzská komunistická strana však přesto jakousi "československou armádu" v rámci FFI vytvořila. Podávali se jí shromáždění v pařížských kasárnách Reuilly okolo dvou set mužů nejrozumnějších národností, hlavně Poláků, které do Francie zanesl vír válečných událostí a kteří zde neměli ani domov, ani rodiny. Velká část z nich byli totálně nasazení dělníci z organizace Todt, kteří zběhli, když Němci ustupovali z Francie. Československý oddíl měl okolo čtyřiceti mužů. Tito vojáci neměli zbraně, ani výstroj, byli velmi špatně stravováni a jejich vojenská činnost spočívala v tom, že se učili zdravit a pochodovali okolo kasárenského dvora. Cvičili je důstojníci, přý také z partyzánských oddílů, kterých bylo nadbytek. Byli to většinou Francouzi, které však předtím nikdo neznal. Podle stranických zvyklostí byla v jednotce zřízena kádrová komise, která sepisovala životopisy a různé kádrové dotazníky a jejími šéfy byl francouzský kapitán FFI, který přý přišel přímo z jakési partyzánské jednotky z lesů. Byl to obrýlený muž, nepřilůž vysokého vzrůstu, zarostlý plnovousem jako nějaký strašný lesní pán.

Jednoho dne přišla francouzská policie, velitele kádrového oddělení zatkla a oholila a objevilo se, že se pod plnovousem skrývá slavný a ještě za okupace hledaný vrah dr. Petiot. Za okupace sliboval bohatým židům, že je přepraví do Španělska, a když před odjezdem k němu přišli do vily na přístřeží předměstí s penězi a se zlatem, dal každému na cestu injekci, kterou ho rázem dopravil na onen svět. Na zahradě měl zřízeno privátní krematorium a v tom mrtvolky páli. Sousedé si stěžovali na zápach z komína a policie přišla náhodou právě, když pan doktor nebyl doma. Našla pozůstatky asi po padesáti lidech. Celkový počet obětí se nepodařilo zjistit.

Po zatčení dr. Petiota se komunistická jednotka v Reuilly rozprchla, avšak Komunistická strana Francie nám neodpustila, že jsme se postavili proti její linii. Rozpory se však vyvíjely dál.

Československá tanková brigáda obléhala přístav Dunkerque, v němž se Němci drželi v obklíčení až do konce války. Pracovala v ní ilegální organizace československých komunistů, kterou řídil interbrigadista Valeš. Byl jsem s nimi v pravidelném styku. Po nezdařeném pokusu vytvořit československou jednotku u FFI přišli za mnou znovu soudruzi z MOI s příkazem francouzské KS, že jim mám předat spojení s vedením ilegální organizace strany v československé armádě a že francouzská strana bude tuto organizaci řídit sama. Odpovídá to přý zásadám komunistického internacionalismu, aby strana řídila v každé zemi činnost všech komunistů, ať jsou jakékoliv národnosti. Vysmál jsem se tomuto výkladu internacionalismu a také soudruzi v armádě rozhodně odmítli jednat s neznámými cizinci o tom, co se děje a jak to vypadá v jejich jednotce na frontě.

Tento spor o "pojetí proletářského internacionalismu" se ještě přirostl, když do Paříže přišlo československé velivatelství. Kulturním atašé v něm byl dr. Eduard Goldstücker, starý předválečný funkcionář komunistické strany. Jacques Duclos byl názoru, že Goldstücker jako komunist na francouzské půdě podléhá autoritě francouzské strany. Pozval Goldstückera formou, jakou zve člen politbyra okresního sekretáře k raportu na ústřední sekretariát strany. Goldstücker odmítl nejen způsob pozvání, ale i myšlenku, že by on, jako diplomat suverénního státu, byl povinen udržovat nějaký

styk a být podřízen jakékoliv politické frakci v zemi, v níž byl akreditován.

Ten, kdo zná jejího francouzských komunistických vůdců a Duclosovu zvlášť, si možná dovede představit, jak hluboce byl ten malý jeřáb uražen.

Válka skončila a my jsme začali připravovat repatriaci českých a slovenských dělníků a hlavně několika tisíců horníků, kteří v době krize před válkou odejeli hledat práci do Francie. Komunistická strana Francie nám to zakazovala. Byla ve vládě a měla zájem na tom, aby českoslovenští horníci kopali uhlí pro Francii a ne ve své vlasti. Nenechali jsme se však rušit, já pak, znechucen těmito tahanicemi, jsem se při první příležitosti, v půli července 1945, vrátil domů. Při příjezdu do Prahy jsem, jak se slušelo, napsal straně hlášení o poměrech v československé politické a hospodářské emigraci ve Francii a o postoj, který k ní zaujímá francouzská komunistická strana. Slánský jako generální tajemník poslal do Paříže telegram, aby se českoslovenští komunisté ihned vrátili domů, kde je strana nahlavě potřebovala. Tím se zrodilo v hlavním procesu přemělané spojení Slánského s "bandou demoralizovaných interbrigadistů" ve Francii.

Francouzská strana reagovala na Slánského telegram tím, že poslala do Prahy uměněl svého politbyra, které podepsal Jacques Duclos a v němž kategoričtě žádala Komunistickou stranu Československa, aby mě okamžitě vyloučila ze svých řad, poněvadž jsem svým odjezdem poškodil její zájmy. Pracoval jsem totiž také jako redaktor československého vysílání z Paříže a francouzská strana měla zájem na tom, abych jako její člen tuto pozici dále držel. Pod dopis politbyra francouzské strany Slánský vlastnoručně připsal: "To je ale pitomost!", podepsal to svou parafrázou a postoupil dopis vedoucí organizací oddělení Švermové, jež jsem byl tenkrát zástupcem. A Švermová připsala: "Souhlasím!" a rovněž parafovala.

Žádný z nich mi nic neřekl. Dozvěděl jsem se to až v Ruzyni, kde mi tento "důkaz spiklenecké činnosti" předložili.

Podobně to bylo s obviněním, že českoslovenští interbrigadisté v júně Francii přestoupili na trockistickou vlnu a vstoupili do americké špiónážní služby. Po skončení války ve Španělsku zůstalo 8500 interbrigadistů, kteří pocházeli z fašistických zemí, v koncentračních táborech ve Francii. Nikdo je nechěl, ani západní demokracie, ani Sovětský svaz. Francouzská komunistická strana nám zakázala utíkat z koncentračních táborů na vlastní pěst, že přý strana a francouzská dělnická vláda vybojují naše legální propuštění a naše útky by tuto akci mařily. Všichni, kdo přes zákaz utekli, byli pak stranou prohlášeni za provokatéry. Tak jsme byli vězni nejen francouzské policie, ale i stranické kázně a vlastní politické hlouposti. Tvrdou hru zakazu úteků, která platila i pro půl milionu španělských uprchlých zavřených v táborech, vyláhal člen politbyra a vedoucí IV. sekce KSJ, jež řídila politickou činnost mezi cizinci. Byl to Marcel Giton, první zástupce Maurice Thoreze, který byl současně i spojku strany se sovětským velvyslanectvím. Za německé okupace přelšel pak do německých služeb a strana najednou zjistila, že byl starý policejní agent. Naši partyzáni ho tenkrát v roce 1942 v Paříži na ulici rozstříleli, ale to už bylo pozdě.

Zatímco my jsme seděli v koncentračních táborech, nevedli se venku žádný zápas o naše propuštění. Dočkali jsme se tam tedy i sovětsko-německého paktu, války a toho, že strana vyhlásila za hlavního nepřítel světové revoluce anglický imperialismus. Všichni udělali kříd na bojem proti fašismu i nad námi a v Sovětském svazu postříleli nebo pozavírali do gulagu všechny občany, kteří se dobrovolně nebo služebně zúčastnili španělské války. *)

Ve zmíněném po porážce Francie v červnu 1940 interbrigadisté z koncentračních táborů hromadně utíkali a velké části se podařilo vrátit se domů a pokračovat v boji proti fašismu. V Marseille zůstal v činnosti ilegální československý konzultát. Před řady se kryl názvem "Centre d'Aide Tchécoslovaque". Stal se o několik tisíc vojáků československé armády, kteří neodjeli do Anglie, a vyplácel jim podpory. V čele organizace byl dr. Oldřich Dubina, který byl jako vedoucí komunistických studentů v Československu a byl vyloučen proto, že se veřejně postavil proti moskevským procesům. Byl za to stranou oceňován jako trockista. Dr. Dubina vyzval v ochranu i komunistické interbrigadisty, kteří utekli z táborů a zůstali všemi opuštěni. Vyplácel jim podporu stejně jako demobilizovaným vojákům československé armády. Nedočkal se větku, ale svou protifašistickou povinnost vykonal a ta ho nakonec přivedla do německého koncentráku v Buchenwaldu. Fakt, že československé interbrigadisty tuto podporu dostávala, než se jim podařilo utéci dále a dostat se i domů, byl o jedenáct let později absurdním důkazem, že "přestoupili k trockismu" a "spolupracovali s americkou špiónáží".

Ještě komičtější byl "důkaz" o tom, jak jsme i my, kteří jsme i po porážce Francie zůstali v koncentračním táboře Vernet, "podepsali závazek americké a sionistické špiónáže". Ve Švýcarsku pracoval začátkem války výbor amerických protifašistických židovských organizací a jeho činnost řídil americký komunist Noel Baker Field, odsouzený později v procesu s Lazlo Rajkem v Budapešti. Field se jménem tohoto výboru v roce 1940 oficiálně obrátil na velitelství tábora Vernet. Napsal, že se blíží svátek židovských velikonočních pasach a že chtějí poslat všem Izraelitům rituální pečivo, macesy, aby mohli svátek slavit. Velení tábora vyzvalo všechny židy, aby si sepsali listiny související, aby mohla být výboru předána. Spolu s interbrigadisty všech jiných národů a jinými s námi vězněnými významnými komunisty jsme usoudili, že je rozumné, bychom se přihlásili jako židé, aby se tak dostal do světa seznam protifašistů, kteří jsou po porážce Francie v tábore internováni. Výpočet nám vyšel. Field poslal každému po půl kile macesy. Současně napsal československé vládě v Londýně, že v koncentračním táboře Vernet jsou internováni českoslovenští občané, jejichž seznam je přiložen a júně jeho organizace poskytl podporu.

Československá vláda v Londýně založila hlášení do archivu ministerstva vnitra a zležitosti se dále nezabývala. Archiv byl pak převezen do Prahy a státní bezpečnost v něm Fieldovo hlášení našla. Tak měla strana důkaz o tom, že, jak řekl soudruh Gottwald na ústředním výboru, ačkoli jsme ve Španělsku statečně bojovali, nechali jsme se v koncentračním táboře naverbovat do služeb americké špiónáže. Prodali jsme své revoluční přesvědčení za půl kila macesy!

Vydal INDEX

Společnost pro čes. literaturu v zahraničí

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRAŇÍ

ADOLF MOKRÝ

* 8.6.1900, Žďár na Moravě
† 12.11.1978, Londýn



Poúnorový exulant Adolf Mokry byl po válce náměstkem starosty Brna a od jeho smrti v Londýně v Anglii uplynulo 12. listopadu 2006 už 28 let. Doma si na něho po listopadu 89 nikdo s nějakým významem in memoriam nevzpomněl, ale přátelé v exilu na něho nezapomněli. Přišel do exilu, aby sloužil národu a jeho zájmům a činil tak bez nároků na hodnosti a oslavu. "Měl smysl pro dohodu a snášenlivost", napsal o něm v r. 1979 jeho kolega-novinář Rudolf Kopecký. Byl dobrým strážcem našich národních tradic, miloval svou rodnou Moravu a ve své sociálně-demokratické straně prosazoval disledně linii Habrmána, Hampla a Dandru. V exilu spolupracoval s Vá-

clavem Majerem. Jeho tolerance šla tak daleko, že netrpěl pošetilou vírou, že jeho strana má vždy a ve všem naprostou pravdu. Redaktor a kolega "Brněňák" Josef Pejscar mu ve II. díle "Poslední poety" věnoval jen 22 řádků a neuvěřitelně žádoucí ukádku z jeho dvou významných knih. Studie "První kroky" vyšla v 1957 ve Sklizi svobodné tvorby ve Švédsku a dokumentární dílo "Karel Havlíček Borovský po 100 letech" vyšlo tamtéž. V r. 1958 byl spoluautorem sborníku "80 let čs. sociální demokracie", v němž nejzajímavější je příspěvek Václava Majera "Mokryho cesta", kde jsou popsány intriky čs. komunistů při sestavování tzv. "košické vlády". Ada Mokry byl vynikajícím žurnalistou, jak dosvědčují 3 ročníky brněnského deníku "Čin", který v letech 1945-48 redigoval. Narodil se 8.6.1900 ve Žďaru na Moravě, v dubnu 48 odešel do Rakouska a v r. 1950 emigroval do Anglie, kde pracoval jako hlasatel české sekce BBC. Zaslouží se trvalou paměť.

S.F. Berton nám napsal, že vystoupení pardubického dětského sboru IUVENIUS CANTANS v Melbourne v Austrálii bylo "nádherné". U Bertonů se několik dní zdržel brněnský historik Jan Kratochvíl s kameramanem M. Růžičkou; navštívili legendárního gen. let. Vladimíra Nedvěda. Muzeum českého a slovenského exilu XX. století, Štefánikova 22, 602 00 Brno, bude formálně otevřeno v říjnu 2007. -- Jana Wittřed-Rotter je schopna napsat českou báseň a hned z ní udělat báseň ve švédském jazyku, někdy s pomocí M. Larsena. -- Nejstarší rostlina na naší planetě, podle krajanů v Durvaru /Chorvátsko/, je strom nazvaný jinan /Ginkgo biloba/. Mají v parku 200 let staré 2 stromy - jeden samčí, druhý samičí. Listy a semena sklízeli Číňané přes 5.000 let. Léčí moc věci. -- Jeden z nejkřivnějších našich spolků ve světě je "Czech and Slovak Club Auckland". Jejich E-mail raport má vždy 3 strany. Má velký význam pro začínající krajanské obchody, restaurace a pod. -- Ve Švýcarsku zemřela 18.11.06 kolínská rodačka Jiřina Šašková, ročník 1935. -- V Bernu si krajané promítali film "Účastníci zájezdu" z r. 2002. -- Ve Vídni stále vzpomínají na pátera Josefa Novotného /17.10.1931 Praha-23.5.1989 Vídeň/. -- Páni faráři Lang a Vojtek v Londýně spestřili svůj kat. "Věstník" vybranými elegantními vtipy. Farnost je zachytným bodem turistů z ČR a ze SR. -- "Věstník Sokola Sydney" se zmínil, že "Kanadské Listy" jsou skutečnou pokladnicí drobných zpráv a nejsou odkázány na českou vládní podporu. "Věstník" má obvykle 48 stran. -- P. Jacko, 130 Lambert St., Kangaroo Point, QLD, 4169-Australia, zachytil ve studii "Čistý štít" tzv. upravené v Husákově éře a žádá pražskou vládu, aby byl zveřejněn úplný jejich seznam. Píše, že bylo nemravné, když napřed např. v Austrálii dostali politický azyl, pak žádali Husáka o milost, zaplatili fin. výkupné a začali jezdit do kom.ráje. -- Jitka Radkovicová /Spořická 960, 184 00 Praha 8/ by ráda slyšela od těch, kteří byli v lágru VALKA. /Její jméno bylo TIKI. -- Vyšel článek "Svědectví Ivany T.", rozumí se: Tigrídové. Pojednává o revue "Svědectví", kterou Pavel Tigríd vydával v exilu od r. 1956. Byl ministrem kultury ČR.



Dirigent Jozka Staněk odešel po srpnu 1968 do Holandska a usadil se v muzikálním městě Haarlemu. Po změně v r. 1989 se rozhodl, že se vrátí do Světla nad Sázavou, odkud pocházel. Získal od haarlemských škol pomoc pro školy ve Světle a aby mohl být maximálně užitečný, ucházel se ve volbách o místo starosty a vyhrál. Jozka Staněk zemřel po autonehodě 18.12.1992 v Haarlemu. Bylo mu 70 let. Vděčná Světla n.S. mu na místním hřbitově postavila pomník.

Kupuji či vyměňuji pohlednice známky, bankovky, dopisnice, mince a s celým světem J. Kříž, 50724 Děčnice 25, ČR

NAŠI V USA

První beseda s českou gen.konsulkou v New Yorku, Halkou Kaiserovou,

SENÁTOR V. BENEŠ

* 11. 5. 1878, Kožlany, Čechy
† 20. 11. 1951, South Bend, Indiana, USA



VOJTA BENEŠ, POVOLÁNÍM UČITEL, byl bratr dr. Edvarda Beneše, druhého prezidenta ČSR. Většinu svého života působil ve Spojených státech, kamž dojel před první světovou válkou. Stal se nejbližším spolupracovníkem T.G. Masaryka a svého bratra Edvarda Beneše a generála M.R. Štefánika. Za svého působení ve Spojených státech přispěl Vojta Beneš značnou měrou k vyšší úrovni krajanského školství. Po návratu do osvobozené vlasti zaujal Vojta Beneš přední místo v čs. školní správě. Stal se zemským školním inspektorem. V letech 1921-1938 byl senátorem čs. strany sociálně demokratické a autorem mnoha školských zákonů. Za druhé světové války odejel znovu do exilu, aby stál po boku svého bratra v úsilí o obnovu svobody a demokracie v Československé republice. Znovu působil mezi českými a slovenskými krajanů ve Spojených státech a Kanadě. Byl výtečným řeč-

níkem, organizátorem, žurnalistou, spisovatelem, ale především vychovatelem mládeže. Po návratu do osvobozené vlasti r. 1945 se znovu zapojil do školské činnosti jako poslanec Národního shromáždění za čs. stranu sociálně demokratickou. Roku 1948, záhy po úmrtí svého bratra, prezidenta Edvarda Beneše odešel potěšit do zahraničí. Usadil se ve Spojených státech, kde na krajanských shromážděních nabádal k odporu proti komunismu, a za obnovu svobody, demokracie a nezávislosti Československa.

Měsíčník moravského humoru
"TRNKY-BRŇKY"
Box 55, 763 12 Vizovice, ČR

Roční předplatné US\$26:40
Lze poslat i na "KL"



Poštovní známka s Raoul Wallenbergem, záchrancem 100.000 lidských bytostí v Budapešti za 2. světové války, vyšla ve Spojených státech v r. 1997. Hlavně díky prezidentu Reaganovi. Wallenbergovu známku vydalo i Maďarsko. Ve Švédsku vyšly 3 známky označené slovy "Sloužili lidskosti" a byli na nich: Raoul Wallenberg, Dag Hammarskjöld a Folke Bernadotte. Wallenberg se stal Čestným občanem Kanady v r. 1985, když se ještě nevědělo, že zemřel v sovětském vězení 17.7.1947. Královna Alžběta 2 odhalila v Londýně pomník na jeho počest v březnu 1997 a tím se odstranila hlavní zábrana pro vydání kanadské známky. Žádosti o vydání kanadské známky lze adresovat i na fed. ministra, který je za Canada Post Office zodpovědný: Hon. Lawrence Cannon, MP, House of Commons, Ottawa, Ont. K1A 0A6. Obálka jde zdarma, když do horního rohu napíšete: O.H.M.S. Díky vydavateli t.l. má Mississauga Wallenberg Crescent se 104 rodinnými domky, blízko radnice.